

RUUSUINEN KUVA

**Ruusut-yhtyeen julkisuuskuva suomalaisessa mediassa
ennen ensimmäisen albumin julkaisua**

Samuel Nyroos & Riku Porvari
Journalistiikan kandidaatintutkielma
Kevät 2019
Kieli- ja viestintätieteiden laitos
Jyväskylän yliopisto

JYVÄSKYLÄN YLIOPISTO

Tiedekunta – Faculty Humanistis-yhteiskuntatieteellinen tiedekunta	Laitos – Department Kieli- ja viestintätieteiden laitos
Tekijä – Author Nyroos, Samuel & Porvari, Riku	
Työn nimi – Title Ruusuinen kuva – Ruusut-yhtyeen julkisuuskuva suomalaisessa mediassa ennen ensimmäisen albumin julkaisua	
Oppiaine – Subject Journalistiikka	Työn laji – Level Kandidaatintutkielma
Aika – Month and year Maaliskuu 2019	Sivumäärä – Number of pages 44+liitteet (1 sivu)
Tiivistelmä – Abstract <p>Tässä tutkielmassa tarkastellaan Ruusut-yhtyeestä suomalaisessa mediassa rakentunutta julkisuuskuvaa aikavälillä 23.2.2018–30.8.2018. Yhtyettä koskevassa uutisoinnissa toistuivat tietynlaiset näkökulmat yhtyeen alkutaipaleelta lähtien. Tämän tutkielman tutkimusongelma kumpusi tarpeesta selvittää, kuinka yhtenäinen median luoma julkisuuskuva todellisuudessa oli.</p> <p>Aineiston analyysissa hyödynnetään kriittistä diskurssianalyysia. Tällöin analyysin painopiste on valtasuhteiden, ideologian ja diskurssin yhteenkietoutuneissa suhteissa. Lingvivistisessä analyysissa tukeudutaan Hallidayn systeemis-funktionaaliseen kielioppiin. Teoreettinen viitekehys sopii hyvin journalismin tutkimukseen, sillä toimittajat ovat merkittäviä vallankäyttäjiä yhteiskunnassamme, ja joiden valta perustuu juuri kielenkäytön tarjoamiin mahdollisuuksiin. Kriittiseen diskurssianalyysiin kuuluu aina sosiokulttuuristen käytäntöjen tarkastelu. Tässä tutkimuksessa tarkasteluun hyödynnetään kulttuurisen välittäjän käsitettä. Toimittajien tehtäviksi kulttuurisen välittäjän käytänteistä tunnistetaan neljä: portinvartijuus, markkinointi, levittäminen sekä arvottaminen.</p> <p>Tutkimusaineisto koostuu kahdeksan suomalaisen median 14:stä artikkelista. Medioiksi valikoituivat Aamulehti, Helsingin Sanomat, MTV, Rumba, Satakunnan Kansan, Soundi, Turun Sanomat ja Yleisradio. Aineistoon valittiin ainoastaan verkkoartikkeleita, sillä internetin merkitys journalismissa kasvaa jatkuvasti.</p> <p>Tutkielmassa havaittiin, että Ruusut-yhtyeen julkisuuskuva muodostui kolmen eri diskurssin kautta: superyhtyediskurssin, uudistajadiskurssin ja huolettomuuden diskurssin. Ruusut näyttäytyivät arvostettuina ammattilaisina ja suomalaisen musiikin uudistajina. Huolettomuuden diskurssi näyttäytyi kahdella tapaa: toisaalta yhtyeen jäsenten työskentely on huoleton, toisaalta yhtye pyrkii tuomaan rentoutta suomalaisen popmusiikin tuotantoon. Analyysi osoitti, että toimittajat toteuttivat Ruusut-uutisoinnissa kaikkia neljää kulttuurisen välittämisen käytännettä.</p>	
Asiasanat – Keywords Diskurssi, journalismi, julkisuuskuva, kriittinen diskurssianalyysi, kulttuurinen välittäjä, representaatio	
Säilytyspaikka – Depository Jyväskylän yliopisto, Kieli- ja viestintätieteiden laitos	

SISÄLLYS

1 JOHDANTO	4
2 TEOREETTINEN VIIITEKEHYS	9
2.1 Kriittinen diskurssianalyysi.....	9
2.1.1 Teorian periaatteita.....	9
2.1.2 Diskurssin määritelmiä.....	11
2.2 Systemis-funktionaalinen kieliteoria.....	13
3 AINEISTO JA TUTKIMUSMENETELMÄT	15
3.1 Aineisto	15
3.2 Tutkimusmenetelmät.....	17
4 AINEISTON ANALYYSI.....	19
4.1 Superyhtyediskurssi	20
4.2 Uudistajadiskurssi	24
4.3 Huolettomuuden diskurssi.....	29
4.4 Aineiston muut piirteet.....	31
4.4.1 Toimittajien ja lukijoiden suhde.....	31
4.4.2 Huomioita diskurssikäytännöistä	32
5 PÄÄTELMÄT	34
6 LOPUKSI.....	38
6.1 Tutkimuksen reflektointi.....	38
6.2 Jatkotutkimuksen mahdollisuudet.....	39
KIRJALLISUUS	41
LIITTEET	45

1 JOHDANTO

Tässä kandidaatintutkielmassa analysoimme *Ruusut*-yhtyeen julkisuuskuvaa suomalaisessa mediassa ennen yhtyeen ensimmäisen albumin julkaisua. Elektronista popmusiikkia soittava Ruusut nousi Suomessa median otsikoihin sekä yleisön tietoisuuteen vuoden 2018 helmikuussa. Ensimmäinen Ruusujen perustamisesta kertova uutinen julkaistiin Soundin verkkosivuilla 23. helmikuuta 2018. Ruusuja käsitteleviä artikkeleita julkaistiin eri päivä- ja aikakauslehdissä kevään ja kesän aikana ennen yhtyeen ensimmäisen albumin ulostuloa. *Ruusut*-niminen debyyttialbumi julkaistiin 31. elokuuta 2018 Fullsteam Records -levy-yhtiön kautta.

Yhtyeen jäsenet ovat Ringa Manner, Alpo Nummelin, Samuli Kukkola ja Miikka Koivisto. Ruusujen viidentenä jäsenenä on pidetty kirjailija Lauri Levola, joka on ollut mukana kappaleiden sanoittamisessa. Ruusujen kaikki jäsenet ovat toimineet musiikkialalla pitkään: Mannerin aikaisempia musiikkiprojekteja ovat olleet *The Hearing*, *Pintandwefall* ja *ROOXX*, Nummelinin *Cityman*, *Zebra and Snake* ja *Eleanora Rosenholm*, Kukkolan *Solano + Profettes*, *Yöstö* ja *Ryeders*, ja Koiviston *Disco Ensemble*, *Hisser* ja *Normal Life*. Levy-yhtiö Fullsteam Recordsin tiedotteen (2018) kuvauksen mukaan Ruusut perustettiin vuonna 2016, jolloin ”– jäsenet sopivat perustavansa bändin, jollaista ei ole ennen Suomessa kuultu.”

Ruusut-uutisoinnin alkutaipaleelta lähtien yhtyeeseen on usein viitattu termillä *superyhtye* tai *superbändi*. Termillä superyhtye on viitattu populaarimusiikin historiassa moniin nimekkäisiin yhtyeisiin. Shukerin (2016, 55) mukaan superyhtyeiksi (supergroups) on nimitetty sellaisia kokoonpanoja, joiden jäsenet ovat tunnettuja aikaisemmista yhtyeistään. Termin alkuperä ulottuu vähintään 1960-luvulle, jolloin *Cream*-yhtye perustettiin. Shukerin mukaan superyhtyeiden jäsenten nimien tunnistettavuus on ollut merkittävä tekijä yhtyeiden markkinoinnissa. Lisäksi superyhtyeiksi kutsutuilta kokoonpanoilta on odotettu uuden musiikin tuottamista. Näin ollen yhtyeen jäsenten aikaisempien musiikkiprojektien tuotosten uudelleen soittamisen ei ole ajateltu riittävän ”superyhtye-leiman” saamiseen. (Shuker 2016, 56.)

Kiinnostuksemme tutkielman aiheeseen heräsi, kun havaitsimme, että samat näkökulmat toistuvat useissa Ruusuja käsittelevissä artikkeleissa. Useissa teksteissä yhtyeeseen viitattiin esimerkiksi termillä *superyhtye*. Halusimme selvittää, kuinka yhtenäinen median luoma julkisuuskuva Ruusut-yhtyeestä todellisuudessa oli. Tutkimuksen merkitystä voidaan perustella journalistisen ammattietiikan avulla. Journalistin ohjeiden kohta 12 kuuluu: ”Tietolähteisiin on suhtauduttava kriittisesti. Erityisen tärkeää se on kiistanalaisissa asioissa, koska tietolähteellä voi olla hyötymis- tai vahingoittamistarkoitus.” (Julkisen sanan neuvosto 2014). Julkisuuteen pyrkivä tarkastelukohde yrittää usein luoda itsestään suotuisan kuvan, jota journalistien tulisi lähestyä kriittisesti (Karvonen 1999, 86).

Kriittisyys ei automaattisesti tarkoita negatiivista arviointia, vaan se on useat eri näkökulmat huomioiva lähestymistapa tarjolla olevaan aineistoon. Kriittinen lähestymistapa on tärkeä siksi, että journalistit omalla toiminnallaan osallistuvat kulttuurituotteiden markkinointiin. Positiivinen tai negatiivinen uutisointi kaupallisista toimijoista, joita myös monet musiikkiyhtyeet ovat, voi vaikuttaa merkittäväällä tavalla esimerkiksi yhtyeen levymyyntiin. Erityisen tärkeitä lehtijuttujen suoma julkisuus ja mahdolliset positiiviset arvostelut ovat tuntemattomille yhtyeille, joista suuri yleisö ei ole vielä luonut mielikuvaa (Ruuska 2006, 38). Sen lisäksi yhtyeet voivat käyttää myönteisiä lehtiartikkeleita osana markkinointiaan. Ruusujen tapauksessa tämä on ollut nähtävissä muun muassa heidän Facebook-sivullaan, jonne on jaettu yhtyettä käsitteleviä artikkeleita.

Musiikkikritiikki on julkista ja ammattimaista musiikkia koskevaa ajatustenvaihtoa. Se erittelee, arvioi ja tulkitsee musiikkia ja musiikkiin liittyviä ilmiöitä yleistajuisesti. Musiikkikritiikin tärkein ominaisuus on merkitysten antaminen kohteelle, ja pohjimmiltaan se vastaa kysymykseen siitä, mistä musiikissa on kyse. (Välimäki 2012, 179.) Musiikkitoimittajilla on valta toimia alansa portinvartijoina nostamalla valitsemiaan yhtyeitä julkisuuteen sekä käsitellä niitä tietyistä näkökulmista käsin. Tällöin toimittajat toimivat *kulttuurisena välikätenä* (cultural intermediary). Käsite on peräisin sosiologi Pierre Bourdieun teoksesta *La Distinction* (1984). Käsitteellä hän viittasi niihin ammattiryhmiin, ”tyypillisesti television ja radion kulttuuriohjelmien tuottajiin, laatulehtien kriitikoihin ja kaikkiin kirjailija-journalisteihin ja journalisti-kirjailijoihin”, jotka toimivat kulttuurituotteiden tuotannon ja kuluttamisen välissä (Bourdieu 1984, 323–326).

Kulttuurisen välikäden rinnalla tutkimuksessa on käytetty *kulttuurisen välittäjän* (cultural mediator) käsitettä, joka on Bourdieun käsitettä neutraalimpi (Hellman & Haara 2018, 99). Käsitettä on sovellettu median ja journalismin tutkimuksen kentällä. Hellmanin ja Haaran (2018, 98) mukaan tutkimuksessa on korostunut näkökulma, jonka mukaan journalistit osallistuvat merkittävällä tavalla kulttuurituotteiden legitimointiin. Susanne Janssen ja Marc Verboord (2015, 441–442) ovat erottaneet seitsemän käytäntöä, jotka ilmenevät kulttuurituotteiden elinkaaren eri vaiheissa:

- 1) *portinvartijuus*
- 2) *kanssaluominen ja editointi*
- 3) *yhteen saattaminen ja verkottuminen*
- 4) *myynti ja markkinointi*
- 5) *levittäminen*
- 6) *arviointi, luokittelu ja merkityksenanto*
- 7) *sensurointi, suojelu ja tukeminen*

Listaus ei välttämättä ole tyhjentävä, ja toisaalta joidenkin käytäntöjen raja ei ole selkeä. Hellman ja Haara (2018, 99) kuitenkin tunnistavat kulttuurijournalistien tehtäviksi ainakin portinvartijuuden, kulttuurituotteiden arvottamisen sekä markkinoinnin. Mielestämme toimittajien tehtäväksi voi laskea lisäksi myös levittämisen. Esimerkiksi verkossa musiikkiuutisten yhteyteen saattaa olla upotettuna yhtyeen kappale. On syytä huomata, että esimerkin tapauksessa markkinoinnin ja levittämisen välinen raja ei ole selkeä, sillä artikkeleissa saatetaan esimerkiksi kehottaa lukijaa kuuntelemaan artikkeliin sisällytetty kappale. Hyödynnämme tässä tutkielmassa kulttuurisen välittäjän käsitettä ja pohdimme, kuinka toimittajat ovat toteuttaneet edellä mainittuja neljää kulttuurisen välittämisen käytännettä.

Tuoreessa tutkimuksessaan Hellman ja Haara (2018) tutkivat, kuinka suomalaiset journalistit kulttuurisina välittäjinä legitimoivat *Mad Men* -tv-sarjan mainetta laatusarjana. Tutkimuksessaan he hyödynsivät määrällistä ja laadullista sisällönanalyysia aineiston (N = 353) tarkasteluun. Aineisto oli kerätty vuosilta 2008–2015. Tutkimuksen mukaan toimittajat osallistuivat tv-sarjan tunnetuksi tekemiseen, viittasivat Mad Meniin laatusarjana ja hyödynsivät työssään journalismin koko lajikirjoa. (Hellman & Haara 2018.) Vaikka tutkimusmetodi ja tutkittava kulttuurin alue

eroavat omasta tutkimuksestamme, emmekä tavoittele yhtä kattavan aineiston analyysiä, pidämme Hellmanin ja Haaran tutkimusta ja tutkimustuloksia mielenkiintoisena vertailukohtana omalle tutkimuksellemme.

Tässä tutkielmassa analysoimme mediassa muodostunutta Ruusut-yhtyeen *julkisuuskuvaa*. Lähestymme tutkimusongelmaa kahden tutkimuskysymyksen avulla:

1. Millaisia diskursseja suomalaisen median Ruusuja käsittelevistä artikkeleista on löydettävissä?
2. Millaisin kielellisin keinoin diskursseja on rakennettu?

Tarkastelemme siis julkisuuskuvan rakentumista diskurssien tutkimisen avulla. Määrittelemme diskurssin käsitettä tarkemmin teoreettinen viitekehys -luvussa.

Kielitoimiston sanakirja (2018, s.v. *julkisuuskuva*) määrittelee julkisuuskuvan näin:

”käsitys t. mielikuva, joka henkilöstä, organisaatiosta tms. on julkisuudessa”.

Julkisuuskuva-käsitteen lisäksi olisi mahdollista käyttää muita, lähes samaa tarkoittavia käsitteitä. Julkisuuskuvan käsitettä lähellä on esimerkiksi *maineen* käsite, joka on nähdäksemme julkisuuskuvaa laajempi ja yleisempi käsite. Karvonen (1999, 18) katsoo, että maine on osa kulttuurista ja sosiaalista todellisuutta ja se on vahvasti kytköksissä kulttuuriseen ympäristöön. Maineen käsitteen avulla pystytään tarkastelemaan viestintää, viestien ymmärtämistä sekä niiden yhteiskunnallista uusintamista (Karvonen 1999, 18).

Julkisuuskuvan käsitettä lähellä on myös termi *imago*. Karvosen (1999, 51) mukaan median rooli eri tahojen imagoiden muodostumisessa on keskeinen, sillä sen ajatellaan usein muodostuvan kahdesta osapuolesta: ensimmäinen osapuoli on asia, josta käsitys muotoutuu, ja toinen osapuoli on se, joka muodostaa käsityksen. Tutkimuksemme tapauksessa Ruusut-yhtyeen julkisuuskuva on osin yhtyeen oma, tiedostamaton tai tiedostettu, tapa esittää itsensä julkisuudessa. Yhtyeen oma panos julkisuuskuvan luomisessa näkyy muun muassa tiedotteiden lähettämisenä ja haastattelujen antamisena. Huovilan (2001, 61) mukaan julkisuutta pyritään hyödyntämään keinona ajaa omia päämääriä yhteiskunnassa. Julkisuuskuvan muodostumisen toisessa päässä ovat vastaanottajat, joka muodostaa oman mielikuvansa yhtyeestä oman tulkinnan kautta.

Ikävalkon (1996, 169) mukaan kohde altistuu ulkopuoliselle arvioinnille ja saa tietynlaisen julkisen lisäarvon, kun se nousee julkisuuteen.

Yhtyeen ja yleisön rajapinnassa toimivat media ja toimittajat, jotka toimivat kulttuurisina välittäjinä. Julkisuuskuvan muodostumiseen voidaan ajatella vaikuttavan kulttuurisen välittämisen käytänteistä ainakin portinvartijuuden ja arvioinnin – toimittajilla on valtaa nostaa kulttuurituote julkiseen tilaan, ja toisaalta toimittajilla on valta esittää valitsemansa aihe tietystä näkökulmasta. Median kautta rakentuvan julkisuuden etu on se, että yleisö lähtökohtaisesti luottaa median harkintaan ja siihen, että se on arvioinut julkaisemansa asiat kertomisen arvoisiksi (Kuutti 2008, 19).

Karvonen (2000, 61) katsoo julkisuuden olevan ominaisuus, jota media pääsääntöisesti hallitsee. Tämän lisäksi sillä on myös kyky myydä julkisuutta eteenpäin. Kuutti (2008, 9) kuvailee julkisuutta itseään ruokkivaksi toimijaksi, jossa sekä media että mediaa seuraava yleisö vaikuttavat median tuottaman julkisuuden sisältöihin, luonteeseen sekä toisiinsa. Julkisuuden kohteiden, eli median ja yleisön välillä on symbioottinen suhde.

On kuitenkin syytä huomata, että yleisön käsitys ja mielipide julkisuuden kohteesta voi olla täysin erilainen kuin se, jonka media on esittänyt. Tässä tutkielmassa emme kuitenkaan tee yleisötutkimusta emmekä keskity yleisön mielipiteisiin yhtyeestä. Yhtyeen omaa osallistumista julkisuuskuvan luomiseen pystymme arvioimaan analyysissämme, joskin melko pintapuolisesti. Emme kuitenkaan esimerkiksi haastattele yhtyeen jäseniä ja tutki sitä kautta julkisuuskuvan muodostumista yhtyeen näkökulmasta käsin. Sen sijaan keskitymme tarkastelemaan median osuutta Ruusut-yhtyeen julkisuuskuvan luomiseen.

2 TEOREETTINEN VIITEKEHYS

Tämän tutkielman teoreettinen viitekehys koostuu kriittisestä diskurssianalyysistä ja systeemis-funktionaalista kieliopista. Yhdessä näiden kahden näkökulman avulla meidän on mahdollista tutkia mediateksteissä esiintyvää kieltä ja kielenkäyttöä. Keskeisiä käsitteitä kriittisen diskurssianalyysin piirissä ovat muun muassa diskurssi ja representaatio. Systeemis-funktionaalista kieliopista saamme välineet tekstien yksityiskohtaiseen lingvistiseen analyysiin. Hyödynnämme SF-kieliopista nousevia käsitteitä, kuten tekstin ideationaalinen, interpersoonainen ja tekstuaalinen metafunktio.

2.1 Kriittinen diskurssianalyysi

2.1.1 Teorian periaatteita

Diskurssianalyysia hyödyntäen on tehty tutkimusta monilla eri tieteenaloilla, esimerkiksi antropologiassa, semiotiikassa, kirjallisuudentutkimuksessa ja tiedotustutkimuksessa. Diskurssianalyttinen tutkimus tukeutuu sosiaalisen konstruktionismin näkökulmaan kielenkäytöstä. Tämä tarkoittaa sitä, että kielenkäytön ajatellaan olevan sekä todellisuuden osa että sen rakentaja. (Jokinen, Juhila & Suoninen 2004, 9–10.) Tästä seuraa diskurssintutkimuksen kiinnostus sekä mikrotasolla kielenkäyttöön että makrotasolla yhteiskunnan rakenteisiin. Yhteiskuntatieteiden piirissä tehty diskurssianalyysi on yleensä suuntautunut makrotasolta mikrotasolle, eli rakenteista kieleen. Kielitieteissä analyysi on sen sijaan lähtenyt kielestä. (Pietikäinen & Mäntynen 2009, 21–22; Pietikäinen 2008, 193.)

Diskurssianalyysin näkökulmasta kielenkäyttö on siis aina sekä kielellistä että sosiaalista toimintaa. Tämä diskurssintutkimuksen keskeinen perusajatus nousee kielen funktionaalisuutta korostavasta tutkimusperinteestä, jonka mukaan kieli ei ole pelkästään lingvistinen järjestelmä, vaan myös diskursiivinen ja sosiaalinen järjestelmä. (Pietikäinen & Mäntynen 2009, 13.) Diskurssintutkimuksessa on oleellista tunnistaa, että ympäröivä yhteiskunta muokkaa jatkuvasti kielenkäytön tapoja.

Kriittinen diskurssianalyysi on yksi diskurssianalyysin suuntauksista. Kriittinen diskurssianalyysi kuuluu kriittisen teorian tutkimusperinteen jatkumoon. Kriittinen teoria on yleisnimi teorioille, joissa mielenkiinto kohdistuu ideologiakritiikkiin ja vallankäyttöön. Keskeinen keino epäkohtiin puuttumisessa on tuoda esiin näkymättömiä ja neutralisoituneita valtasuhteita ja rakenteita. Muista diskurssianalyysin suuntauksista kriittinen diskurssianalyysi eroaa juuri siltä osin, että se jakaa kriittisen teorian yleisperiaatteet. Analyysin painopiste on tällöin valtasuhteiden, ideologian ja diskurssin yhteenkietoutuneissa suhteissa. (Pietikäinen 2008, 193, 200–201.) Kriittinen diskurssianalyysi sopiikin hyvin journalismin tutkimukseen: toimittajat ovat merkittäviä vallankäyttäjiä yhteiskunnassamme, ja toisaalta toimittajien valta perustuu juuri kielenkäytön mahdollisuuksiin.

Kielen ja yhteiskunnan suhde on symbioottinen. Tämä tarkoittaa sitä, että samalla, kun ympäröivä yhteiskunta vaikuttaa kielenkäytön tapoihin ja mahdollisuuksiin, kielenkäyttö muokkaa yhteiskuntaa. Pietikäisen (2008, 198–199) mukaan on oleellista kiinnittää huomiota kielenkäyttöä rajoittaviin tekijöihin ja rakenteisiin. Erilaiset tekstit voidaan jakaa kuvitteelliselle janalle, jonka toisessa päässä ovat homogeeniset eli hyvin yhdenmukaiset tekstit. Toisessa päässä ovat puolestaan heterogeeniset tekstit, jotka koostuvat erilaisista näkemyksistä. Tekstin homogeenisyyden ja heterogeenisyyden voidaan ajatella liittyvän niihin valtarakenteisiin, joita käsiteltävänä oleva ilmiö edustaa. Valtarakenteet voivat rajoittaa kielenkäyttöä ja siten vaikuttaa siihen, että tietyt äänet jäävät tekstin ulkopuolelle. (Pietikäinen 2008, 198–199.)

Kriittisen diskurssianalyysin piirissä ollaan kiinnostuneita valtarakenteista. Tämä näkyy erityisesti tutkimuksessa pyrkimyksenä analysoida diskurssien yhteyttä *ideologioihin*. Fairclough (1995, 25) ymmärtää ideologiat epäsuorina väittäminä, jotka esiintyvät yleensä tekstin alkuoletuksina ja samalla muovaavat sekä uusintavat valtasuhteita. Kriittisen diskurssianalyysin piirissä ideologia voidaan mieltää diskursiiviseksi prosessiksi, jossa kielenkäytön avulla representoidaan ilmiö tai tapahtuma ja liitetään tämä näkökulma tiettyyn ihmisryhmään. Näin kielenkäyttö osallistuu valtasuhteiden ylläpitämiseen tai muuttamiseen. (Pietikäinen 2008, 202–203.) Tässä tutkielmassa tarkastelemme mediatekstien ideologisia puolia analysoimalla Ruusut-yhtyeeseen liitettyjä mielikuvia ja näkemyksiä.

Vastatakseen näihin haasteisiin – vallan, ideologian ja diskurssien suhteen läpivalaisuun – kriittisessä diskurssianalyysissä on tiettyjä yleisiä periaatteita. Van Dijk (2015, 467) mukaan kriittinen diskurssianalyysi on usein monitieteellistä. Tutkimuksen tavoitteena ei ole ainoastaan kuvailla diskurssien rakenteita, vaan yrittää selittää niitä sosiaalisen kanssakäymisen ja etenkin rakenteen keinoin. Lisäksi kriittinen diskurssianalyysi keskittyy diskurssin tapoihin soveltaa, hyväksyä, laillistaa, tuottaa tai haastaa vallan ja hallinnan suhteita yhteiskunnassa. (Van Dijk 2015, 467.)

Pietikäinen (2008, 203) huomauttaa, että diskurssin ideologisen merkityksen analysoiminen ei tarkoita sitä, että tutkijan tavoitteena olisi paljastaa totuus. Emme siis tässä tutkielmassa ota kantaa siihen, oliko median tapa käsitellä Ruusuja oikeudenmukainen. Sen sijaan kriittisessä diskurssintutkimuksessa tutkijan tavoitteena on valaista diskurssin mahdollisia sosiaalisia vaikutuksia sekä tarkastella diskurssin yhteyttä laajempiin yhteiskunnallisiin käytäntöihin (Pietikäinen 2008, 203).

2.1.2 Diskurssin määritelmiä

Kuten diskurssianalyysi tutkimuskenttänä, niin myös itse diskurssin käsite on monitahoinen ja sitä käytetään eri tieteenaloilla. Termillä diskurssi voidaankin tarkoittaa eri yhteyksissä ja tilanteissa hieman eri asioita. (Pietikäinen & Mäntynen 2009, 22.) Mediatutkijat Seppänen ja Väliverronen (2012, 103) ovat määritelleet diskurssin käsitteen seuraavasti: ”Diskurssit ovat representaatiota laajempia, suhteellisen vakiintuneita ajattelu- ja ilmaisutapoja, jotka liittyvät erilaisten yhteiskunnan instituutioiden toimintaan.” Kriittisen diskurssianalyysin keskeisimpiä periaatteita on, että diskurssi on sosiaalisen toiminnan muoto (Jones & Norris 2005, 8). Tutkielmamme kannalta oleellista on tarkastella sitä, miten media institutionaalisenä toimijana luo ja toistaa diskursseja tietyssä sosiaalisessa ympäristössä.

Kriittisen diskurssintutkimuksen perinteessä diskurssin käsitettä on käytetty kahdessa eri merkityksessä: kielitieteellisen näkemyksen ja yhteiskuntatieteellisen näkemyksen mukaisesti. Kielitieteissä on vallinnut ajattelutapa, jossa diskurssi nähdään sosiaalisena toimintana ja vuorovaikutuksena eli ihmisten kanssakäymisenä sosiaalisissa tilanteissa. Määriteltäessä *diskurssin* käsite näin englanninkielisessä kirjallisuudessa käsite kirjoitetaan ilman artikkelia muodossa *discourse*. Jälkistrukturalistisessa yhteiskuntateoriassa puolestaan diskurssin mielletään olevan todellisuuden sosiaalinen

konstruktio, tiedon muoto. Tällöin merkitys on monikollinen ja spesifi käsite *diskurssit*, johon viitataan englannin kielessä termillä *a discourse*. Kriittisen diskurssianalyysin uranuurtaja Fairclough liittää nämä merkitykset yhteen. (Fairclough 1995, 31; Pietikäinen & Mäntynen 2009, 26–27.) Tässä tutkimuksessa käsitämme diskurssin Faircloughin tapaan kahdessa merkityksessä. Suomen kielessä spesifit diskurssit voidaan erottaa *määritteillä*: esimerkiksi tässä tutkielmassa puhumme *superyhtyediskurssista*.

Kuten aikaisemmin totesimme, kriittisen diskurssianalyysin piirissä ollaan kiinnostuneita diskurssien suhteesta ideologioihin. Kunelius (2009, 225) katsoo, että media toimii ideologisen koneistona, joka tuottaa ja ylläpitää diskursseja, joihin vastaanottajat osallistuvat kuluttamalla ja ymmärtämällä niitä. Fairclough erottaa toisistaan diskurssin ideologiset ja suostuttelevat aspektit. Suostutteluun käytetään retorisia keinoja, jotta yleisö näkisi asian tietystä näkökulmasta. Ideologiat puolestaan ovat niitä itsestäänselvyyksiä, jotka toimittaja ja yleisö jakavat. (Fairclough 1995, 64.)

Faircloughin mukaan diskurssissa on läsnä aina kolme eri tasoa: *teksti*, *diskursiiviset käytännöt* ja *sosiaaliset käytännöt*. Tekstin Fairclough mieltää hyvin laajasti: ne voivat olla kirjallisia, puhuttuja tai visuaalisia tekstejä. Kielen analyysissa analysoidaan siis tekstejä. Diskursiivisilla käytänteillä Fairclough puolestaan tarkoittaa tekstin tuottamiseen ja kuluttamiseen liittyviä käytäntöjä. Sosiaaliset käytänteet luovat sen todellisuuden, jossa tekstit ja diskursiiviset käytänteet toimivat. Viestintätilanteen kriittinen diskurssianalyysi tarkastelee näiden kolmen tason keskinäisiä suhteita. (Fairclough 1992, 4, 72–73; Fairclough 1995, 78–80.)

Tässä tutkielmassa käytämme analyysivaiheessa Faircloughin luokitusta diskurssin kolmesta tasosta. Tekstien analysoimisessa hyödynnämme systeemis-funktionaalista kielioppia, jota käsittelemme alaluvussa 2.3. Lingvistiksisessä analyysissa meitä kiinnostavat erityisesti erilaiset representaatiot.

Kuten diskurssin käsite, myöskään representaation käsite ei ole yksiselitteinen. Seppäsen ja Väliiverosen (2012, 92) mukaan representaation käsitteellä tarkoitetaan yleensä ”jonkin asian tai ajatuksen esittämistä sanallisten, äänellisten tai kuvallisten merkkien avulla.” Mediaesitykset itsessään voidaan mieltää representaatioiksi, jotka kehystävät todellisuutta tietyistä näkökulmista (Seppänen & Väliveronen 2012, 90).

Tarkastelemme tässä tutkimuksessa mediatekstien sisältämiä representaatioita ja toisaalta mediatekstejä representaatioina.

Kielitieteessä representaation rakentumista tarkastellaan yksittäisen lauseen tai lauseiden yhdistelmien tasolla. Representaatioiden esittämiseen liittyy aina valintoja sen suhteen, millaista sanastoa käytetään. (Fairclough 1995, 137, 143.) Mediat ovat esittäneet Ruusut-yhtyeen tietynlaisista näkökulmista. Toimittajat ovat tehneet kielellisiä valintoja sen suhteen, millaisin termein yhtyeeseen viitataan, miten tapahtumia kuvaillaan ja miten teot esitetään. Näiden valintojen myötä syntyi representaatioita, joiden kasautuessa Ruusut-yhtyeen julkisuuskuva rakentui.

2.2 Systemis-funktionaalinen kieliteoria

Kriittiseen diskurssianalyysiin kuuluu aina yksityiskohtainen lingvistinen analyysi, ja yleensä siihen on käytetty M.A.K. Hallidayn *systemis-funktionaalista kielioppia* (Pietikäinen 2008, 208–209). Systemis-funktionaalisen kielitieteen keskiössä on ajatus kielestä sosiaalisena ja yhteisöllisenä resurssina. Systemis-funktionaalisen kielitieteen tutkimuskohteita ovatkin ihmisten merkityksenanto ja kielisysteemin toimintatavat. (Luukka 2002, 89.) Hallidayn (1978, 1–3) määritelmän mukaan kieltä voidaan lähestyä neljästä näkökulmasta, joissa kieltä tulee tarkastella: 1. sosiaalisena faktana, 2. sosiaalisten prosessien tuotteena, 3. kulttuurin rakentajana ja 4. toimintana sosiaalisissa tilanteissa. Luukka (2002, 98) tarkentaa, että kieltä tulee tarkastella kontekstissaan esiintyvänä valintoina, joihin vaikuttavat kielenkäyttäjän kielelliset resurssit. Tutkimuksessamme toimittajien kielenkäytön tavat ovat se sosiaalinen resurssi, jolla luodaan merkityksiä käsiteltävästä aiheesta.

Systemis-funktionaalinen kieliteoria pyrkii kuvaamaan kieltä ja kielenkäyttöä sosiaalisena toimintana. Kielellä on funktionaalinen perusluonne, joka mahdollistaa erilaisten toimintojen tekemisen. Teoria pyrkii kuvaamaan sitä, miten tämä funktionaalinen luonne on rakentunut sisään kielen systeemiin. Kielen keskeisin funktio on rakentaa merkityksiä. (Luukka 2002, 90.) Tutkielmassamme analyysin kohteena ovat mediatekstit, jotka kielen avulla rakentavat merkityksiä. Näistä merkityksistä rakentuu Ruusut-yhtyeen julkisuuskuva.

Systeemis-funktionaalissa kieliteoriassa kielenkäytön perusyksikkö on teksti, joka voi lyhyimmillään olla yhden sanan mittainen puhuttu tai kirjoitettu kielen katkelma. Oleellista teoriassa on tekstien kontekstisidonnaisuus – tekstin merkitys syntyy aina kontekstissa. Tämän vuoksi tekstien kielenkäytön analyysissa on aina otettava huomioon myös kielenkäytön konteksti. Hallidayn teoriassa tekstin ja kontekstin yhteyttä kuvataan *tilannekontekstin* käsitteellä. (Luukka 2002, 98.) Olemme esitelleet aineistomme mediatekstien kontekstia jo johdantoluvussa ja tarkennamme sitä seuraavissa luvuissa.

Hallidayn (1978) mukaan kielenkäytössä on aina läsnä kolme metafunktiota, jotka luovat kielisysteemin perustan: *ideationaalinen*, *interpersoonainen* ja *tekstuaalinen* metafunktio. Ideationaalinen funktio liittyy representaatioihin: funktion avulla kielenkäyttäjä jäsentää, nimeää, luokittelee ja kuvaa maailmaa. Näin kielen avulla siis representoidaan todellisuutta. Interpersoonaisen funktion avulla puolestaan luodaan vuorovaikutussuhteita. Funktio mahdollistaa kielenkäyttäjälle erilaisten roolien asettamisen esimerkiksi kuulijalle tai lukijalle. Interpersoonainen funktio antaa kielenkäyttäjälle mahdollisuuden myös ilmaista sen, miten hän suhtautuu käsiteltävään asiaan. Tekstuaalinen funktio puolestaan kuvaa sitä, miten tekstikokonaisuudet ovat rakentuneet. (Luukka 2002, 102–103.) Pietikäisen (2000, 210) mukaan kriittisessä diskurssianalyysissa keskitytään yleensä ideationaalisen ja interpersonaisen funktion tarkasteluun. Nämä metafunktiot ovat myös tässä tutkielmassa analyysin keskiössä.

Tekstin lingvistisen analyysin painopisteet määräytyvät aina kulloinkin tarkasteltavana olevan tekstin ominaisuuksista. Usein huomio keskittyy tekstissä esiintyviin sanavalintoihin, metaforiin, prosesseihin ja osallistujiin. (Pietikäinen 2008, 209.) Esittelemme seuraavassa luvussa tarkemmin tutkimusmenetelmiämme.

3 AINEISTO JA TUTKIMUSMENETELMÄT

3.1 Aineisto

Tutkimusaineistona käytämme suomalaisissa journalistisissa medioissa julkaistuja Ruusut-yhtyettä käsitteleviä artikkeleita. Aineisto rajautuu aikavälille 23.2.–30.8.2018. Ruusut julkaisivat 23.2.2018 ensimmäisen singlensä, ja Soundi julkaisi ensimmäisen yhtyettä käsittelevän uutisartikkelin verkkosivuillaan vielä samana päivänä levy-yhtiön tiedotteen (Fullsteam Records, 2018) pohjalta. Aineiston rajaamisen takarajan (30.8.2018) perusteena on, että yhtyeen debyyttialbumi Ruusut julkaistiin 31.8.2018. Elokuun viimeisenä päivänä yhtyeen albumista julkaistiin useita levyarvioita, joita emme tarkastele tässä tutkimuksessa.

Perustelemme aineiston valintaa sillä, että on kiinnostavaa tarkastella sitä tapaa, jolla media käsitteli täysin uutta kulttuuritoimijaa, Ruusut-yhtyettä. Ensimmäisillä uutisilla yhtyeestä oli potentiaalisesti suuri vaikutus siihen, millainen käsitys yleisölle syntyi Ruusuista ja millä asenteella yleisö odotti yhtyeen debyyttialbumia.

Päätimme rajata tarkasteltavan aineiston medioiden verkkoartikkeleihin. Tätä rajauskriteeriä puoltaa se, että verkkojuttujen merkitys kasvaa jatkuvasti journalismin kentällä. Internet on enenevässä määrin se paikka, johon ihmiset menevät hakeakseen sekä luodakseen informaatiota (Rittenberg & Tewksbury 2012, 15).

Toisaalta aineiston rajaaminen verkkojulkaisuihin antaa mahdollisuuden tarkastella diskurssikäytännöistä sitä, kuinka usein artikkeliin on upotettu Ruusujen kappale kuunneltavaksi. Kappaleiden upottaminen artikkeliin liittyy kulttuurisen välittämisen käytänteistä markkinointiin ja levittämiseen, joiden avulla tarkastelemme kriittisen diskurssianalyysin yhtä analyysitasoa, sosiaalisia käytäntöjä.

Tämän jälkeen rajasimme aineiston verkkotavoitavuudessaan laajalevikkisimpiin medioihin (FIAM 2018), joilta artikkeleita löytyi, sekä musiikkimedioiden Rumban ja

Soundin verkkoaineistoon. Näillä medioilla on merkittävä ja arvostettu asema julkisuuskuvan rakentamisessa Suomen musiikkikentällä.

Etsimme aineistomme materiaalia useilla eri hakusanoilla, kuten ”Ruusut-yhtye”, sillä ruusut-sana viittaa muun muassa sukuun ruusukasvien heimossa sekä Neljä Ruusua -yhtyeeseen. Käytimme mahdollisuuksien mukaan eri hakupalveluissa aikarajausta 23.2.2018–30.8.2018.

Aloitimme aineistonkeruun Google-hakukoneella, josta onnistuimme poimimaan valtaosan artikkeleista. Tämän jälkeen tarkistimme valtakunnallisten (Yleisradio & HS), iltaapäivälehtien (Iltalehti & Ilta-Sanomat) sekä maakuntalehtien omat hakukoneet. Huomasimme jo Google-hakukoneessa, ettei siellä ollut yhtään iltaapäivälehtien yhtyeestä julkaisemaa artikkelia ennen debyyttialbumia. Sellaisia ei myöskään löytynyt iltaapäivälehtien omista hakukoneista.

Aineistoon valittiin yhteensä kahdeksan eri mediaa, joilla on näkyvyytensä kautta tärkeä rooli julkisuuskuvan muodostumisessa. Tarkastelemme kahden perinteisen musiikkimedian, *Soundin* ja *Rumban* artikkeleita. Sanomalehdistä mukaan valikoitui *Helsingin Sanomat*, joka on maan suurin sanomalehti, sekä maakuntalehdet, jotka ovat julkaisseet Ruusuja käsitteleviä artikkeleita verkossa: *Turun Sanomat*, *Aamulehti* ja *Satakunnan Kansan*. Muita medioita ovat *MTV* ja *Yleisradio*.

Lopuksi vielä rajasimme aineiston 14 artikkeliin, jotta aineisto ei kävisi liian laajaksi kandidaatintutkielmaan. Aineisto koostuu suomalaisten medioiden verkossa julkaistuista artikkeleista. Nämä verkkoartikkelit löytyvät liitteestä 1. Aineistossa on useampi kuin yksi artikkeli Aamulehdeltä (2 kpl), Yleisradiolta (2 kpl), Helsingin Sanomilta (3 kpl) ja Rumbalta (3 kpl). Selvytyden vuoksi erotamme jatkossa saman median eri jutut toisistaan merkinnöillä (1.), (2.) ja (3.), jotka viittaavat artikkeleiden ilmestymisjärjestykseen.

Aineistomme koostuu monenlaisten genrejen kombinaatiosta: kulttuuriuutisia edustavat *Soundin*, *Rumban* (1., 2. ja 3.) ja *Helsingin Sanomien* (2.) artikkelit; ilmiöjuttuja ovat *Aamulehden* (1. ja 2.), *Turun Sanomien*, *Satakunnan Kansan* ja *Yle:n* (1. ja 2.) artikkelit; *MTV:n* juttu edustaa kommenttia; *Helsingin Sanomien* (1.) artikkeli on konserttiarvostelu; *Helsingin Sanomien* (3.) juttu on puolestaan ennakkojuttu, jossa

esitellään Flow Festivalin esiintymisaikatauluja. On syytä huomioida, että eri genrejen rajat eivät ole selkeitä, ja toisaalta osa artikkeleista on eri genrejen yhdistelmiä. Pyrimme tuomaan eri artikkelien kontekstia tarkemmin esille analyysin yhteydessä. Aineisto on tutkimuskysymyksiä ajatellen riittävän laaja. Artikkeleista on löydettävissä toistuvia kielellisiä ja ideologisia piirteitä, jotka ovat diskurssien rakennusosia. Suhteellisen pieni aineisto mahdollistaa aineiston yksityiskohtaisemman lingvistisen analyysin tämän tutkielman puitteissa.

3.2 Tutkimusmenetelmät

Analyysimme on laadullista tutkimusta. Aineiston rajaamisen jälkeen olemme luokitelleet aineistosta esiin nousevia teemoja ja näkökulmia. Olemme pohtineet, miten Ruusut-yhtye nimetään, millaisia toimijuuksia yhtyeeseen liitetään ja miten lukijoihin vedotaan.

Aineiston tekstitason analyysissä olemme käyttäneet systeemis-funktionaalisen kieliopin viitekehystä. Tekstin ideationaalisen metafunktion tarkastelussa olemme miettineet kysymyksiä, kuten *mistä teksti kertoo, millaista sanastoa tekstissä käytetään sekä miten asioita nimetään?* Interpersoonaisen metafunktiota olemme lähestyneet kysymyksillä *millainen suhde kirjoittajan ja lukijan välille rakentuu sekä kuinka kirjoittaja ilmaisee arvostuksiaan?* Tekstuaalista metafunktiota pohdimme kysymyksellä, *kuinka teksti rakentuu?* Päähuomio analyysissä on ideationaalisessa ja interpersonaisessa funktiossa.

Tältä pohjalta olemme tarkastelleet aineistossa esiintyviä representaatioita ja säännöllisiä ajattelutapoja. Tämän jälkeen olemme eritelleet ja nimenneet diskurssit sekä analysoineet niiden välisiä suhteita. Hyödynnämme tutkielmassa Faircloughin kolmitasoista analyysimallia: kielen analyysin lisäksi tarkastelemme tekstien tuotantoon ja vastaanottamiseen liittyviä kysymyksiä sekä laajempaa yhteiskunnallista kontekstia ja tekstien mahdollisia ideologisia vaikutuksia. Tarkastelemme sosiaalisia käytänteitä kulttuurisen välittäjän -käsitteen avulla. Päättäntö-kappaleessa pohdimme tarkemmin sitä, miten kulttuurisen välittäjän käsite ilmeni medioiden uutisoinnissa.

Kaikkia aineistomme diskursiivisia puolia emme pysty tämän tutkielman puitteissa analysoimaan. Laajemmalla tasolla on myös syytä korostaa, että emme tämän tutkielman puitteissa pysty kertomaan mitään yleistä musiikkiyhteiden julkisuuskuvan rakentumisesta. Sen sijaan saamme ymmärrystä tapausesimerkin kautta siitä, kuinka journalistiset mediat luovat musiikkiyhteistä tietynlaista julkisuuskuvaa.

4 AINEISTON ANALYYSI

Aineistosta erottuu kolme erilaista diskurssia. Nimitämme niitä *superyhtyediskurssiksi*, *uudistajadiskurssiksi* ja *huolettomuuden diskurssiksi*. Superyhtyediskurssissa Ruusujen jäsenet representoidaan ammattimaisina ja arvostettavina muusikkoina. Diskurssissa korostetaan yhtyeen jäsenten aikaisempaa musiikillista uraa. Uudistajadiskurssissa puolestaan keskeistä on ajatus Ruusuista yhtyeenä, jolla on selkeä tavoite uudistaa suomalainen popmusiikki. Näkökulmaa laajennetaan korostamalla yhtyeen musiikin omaperäisyyttä suhteessa muihin artisteihin.

Huolettomuuden diskurssi näkyy aineistossa kahdella tapaa: toisaalta Ruusujen jäsenten työskentely ja keskinäinen yhdessäolo esitetään mutkattomana ja vapautuneena. Yhdessä superyhtyediskurssin kanssa huolettomuuden diskurssi luo kuvaa huolettomista ammattilaisista. Huolettomuuden diskurssin toinen näkökulma yhdistyy uudistajadiskurssiin. Tällöin luodaan kuvaa yhtyeestä, joka pyrkii tuomaan rentoutta suomalaiseen popmusiikin tuotantoon.

Lisäksi aineistosta erottuu merkityksellistämisen tapa, jota voisi kutsua ”vuoden parhaimpia” -diskurssiksi. Nähdäksemme tämä näkökulma on kuitenkin osa uudistajadiskurssia, sillä Ruusujen asemaa ”vuoden parhaimpana” perustellaan yhtyeen luovalla ja omaperäisellä musiikilla.

Aineiston artikkeleissa superyhtyediskurssi ja uudistajadiskurssi ovat selkeästi yleisempiä verrattuna huolettomuuden diskurssiin. Useissa artikkeleissa eri diskurssit esiintyvät erilaisina kombinaatioina. Selkeimmin kaikki kolme eri diskurssia kietoo yhteen YleX:n ilmiöjuttu Ruusuista.

Seuraavissa alaluvuissa käytämme kursiiivia lainausmerkkien sijasta kohdissa, joissa viittaamme sanatarkasti aineistomme artikkeleihin. Pidämme tätä kirjoitustyylin valintaa lukijan kannalta helppolukuisempana. Yli kolmen rivin mittaiset suorat lainaukset olemme kursivoinnin lisäksi sientäneet ja erottaneet varsinaisesta tekstistä.

4.1 Superyhtyediskurssi

Nimitämme superyhtyediskurssiksi aineistosta esiin nousevaa näkökulmaa, jossa Ruusut-yhtye representoidaan ensisijaisesti superyhtyeenä. Johdantoluvussa taustoitimme termin historiaa ja merkitystä. Superyhtyeeksi on populaarimusiikin historiassa kutsuttu yhtyeitä, joiden jäsenet ovat entuudestaan tunnettuja ja arvostettuja muusikkoja. Lisäksi superyhtyeiltä on odotettu uuden musiikin tuottamista, eli yhtyeen jäsenten aikaisempien musiikkiprojektien tuotosten toistaminen ei riitä.

Yksi aineistosta esiin nouseva tarkastelutapa on representoida Ruusut ensisijaisesti ammattilaisina. Rumban (1.) jutussa viestintätilanteen analyysissä tekstin tasolta on löydettävissä superyhtyediskurssin ammattilaisnäkökulmaan viittaavia sanavalintoja. Ruusuihin viitataan termeillä *tekijöitä* ja *ammattilaisia*. Yhtyeen jäsenten urahistoriaan viitataan termillä *CV* ja sen kerrotaan olevan *enemmän kuin kunnossa*. Tekstissä kerrotaan, että Ruusut *lupaavat* ja *aikovat* tehdä Suomessa ennen kuulematonta musiikkia – verbivalinnat kielivät ammattimaisesta varmuudesta. Tekstin ideationaalisen funktion näkökulmasta Ruusut representoidaan oman alansa ammattilaisina.

Uutistuotannon yksi diskurssikäytäntö on, että uutisotsikon tulee kertoa käsiteltävästä aiheesta olennainen. Visuaalisella semiotiikalla on mahdollisuus tukea kielenkäyttöä nostamalla tiettyjä asioita otsikkoon. Tämä liittyy myös tekstin tekstuaaliseen metafunktion, joka kuvaa sitä, miten tekstikokonaisuus on rakennettu. Rumban (1.) jutun otsikossa Ruusuihin viitataan termillä *super-yhtye*. Rumban (2.) jutussa otsikko jatkaa samalla linjalla: *Suomen uusin superbändi todistaa toisella singlellään, että nyt ei olla leikkimässä*. Soundin otsikossa puolestaan kerrotaan Ruusujen olevan *nimekkäiden suomalaismuusikoiden uusi kokoonpano*.

Aamulehden (2.) jutun otsikossa superyhtyediskurssi on havaittavissa selkeimmin: *Tähän ei moni pysty: Suomi-indien superyhtye Ruusut teki ensimmäisen keikkansa Sidewaysin päälavalla: ”Ihmiset laulavat mukana biisejä, joita ei ole vielä edes julkaistu”*. Aamulehden (2.) jutussa Ruusuihin viitataan yhteensä kolme kertaa termillä superyhtye: kerran otsikossa, kerran alaotsikossa ja kerran leipätekstissä.

Kiteytyneimmillään superyhtyediskurssi esiintyy kuitenkin Ylen (1.) jutussa. Tekstissä hyödynnetään populaarikulttuurin supersankarikuvastoa. Alaotsikossa Ruusujen jäseniin viitataan supersankareina: *Indiemusiikin supersankarit yhdistivät voimansa ja alkoivat tehdä elämänsä tärkeintä musiikkia yhtyeenä*. Leipätekstissä esitellään yhtyeen jäsenet ja heidän aikaisemmat musiikkiprojektinsa, jonka jälkeen supersankari-representaatiota jatketaan:

Ruusut on kuin indiemusiikkojen Avengers-supersankariryhmä, joka on vannoutunut taistelemaan tylsää popmusiikkia vastaan. Kevään mittaan syntetisaattoreilla varustautunut iskuryhmä on tarjoillut kolmen kappaleen verran popmusiikin vallankumoustaan, joka on kirvoittanut vuolaita kehuja mediassa.

Tekstissä Ruusujen jäsenet eivät siis ole enää pelkästään arvostettuja muusikkoja, vaan ominaisuuksiltaan täysin poikkeusyksilöitä. Supersankarirepresentaatio kietoutuu saumattomasti samassa artikkelissa uudistajadiskurssiin, jota käsittelemme tarkemmin seuraavassa alaluvussa.

Satakunnan Kansan artikkelissa voidaan myös tunnistaa superyhtyediskurssi. Otsikon maininta *kaksi Porista tuttua muusikkoa* ei vielä varsinaisesti rakenna artisteista kuvaa arvostettuina, vaan pelkästään tuttuina. Leipätekstin toisessa kappaleessa toimittaja kuitenkin esittelee nämä porilaiset tutut, Koiviston ja Nummelinin, sekä heidän yhtyeensä. Hän myös siteeraa Aamulehdessä julkaistua juttua Mannerista, jossa häntä kutsutaan *Suomen kiinnostavimman popin tekijäksi*. Yhtyeen julkisuuskuva saa vahvistusta, kun sen jäsenenä on aikaisempaa tunnustusta mediassa saaneita popmuusikoita.

Satakunnan Kansan haastateltavana oleva Nummelin kuvailee yhtyeen alkua näin: *Ajattelimme alusta asti, että emme rupea testailemaan, fiilistelemään tai jamittelemaan, vaan menemme suoraan asiaan: säveltämään musaa tosissamme*. Yhtyeellä on ollut ammattimainen ote, johon kaikki ovat yhtyneet. Nummelinin ääni korostuu, kun juttu etenee kertomaan Ruusuista enemmän. Hänen mukaansa Ruusuille on etua siitä, että *kaikilla on jo pitkä kokemus musiikkialalta, jonka ansiosta on välttytty sellaisilta lastentaudeilta*, joita uusilla bändeillä usein on. Musiikkia tuottaessa ei tällä kertaa ole tarvinnut *kipuilla henkilökemioiden kanssa*. Vaikka jäsenillä onkin musiikista *vahvoja*

näkemyksiä, pystyvät he Nummelinin mukaan työskentelemään yhdessä: Sitten vain pitää tietää, mikä on oikea suunta, ja kyllä me monesti tiedämme. Nummelinin sanavalinnat korostavat, että kasassa on hyvät valmiudet omaava ja määrätietoinen yhtye.

Nummelin kuvailee Satakunnan Kansan jutussa jäsenten sitoutumista musiikin tuottamiseen seuraavasti: *Olemme kasanneet syntikat, rumpukoneet, mikit ja efektit yhteen huoneeseen ja linnoittautuneet niiden ympärille päiviksi tai välillä viikoksi.* Vaikka bändin jäsenillä on *muitakin projekteja*, Nummelinin mukaan *Ruusut on nyt keskeinen yhtye, johon kaikki keskittyvät.* Nummelin korostaa superyhtyediskurssia sillä, että musiikin tuottamiseen panostetaan, vaikka se luonnistuu helposti. Toimittaja vahvistaa Nummelinin ammattimaisuutta tuomalla esiin, että Nummelin on *musiikin tekijänä kulkenut pitkän matkan vaihtoehtomusiikista popiin.*

Helsingin Sanomien (1.) Sideways-festivaalin arvostelussa toistetaan jo aikaisemmin mediassa esiintynyttä superyhtyediskurssia neutraaliin sävyyn. Kirjoittaja esittelee yhtyeen jäsenet ja kertoo heidän olevan *tuttuja monista indiebändeistä.* Kirjoittaja toteaa, että *Joku kai kutsuisi tällaista kokoonpanoa ”superbändiksi.”* Ilmaisu *tuttuja* on neutraali, ja toimittaja ottaa etäisyyttä superyhtyediskurssiin sanomalla *joku kai kutsuisi.* Toisaalta toimittaja ei myöskään mitenkään argumentoi superyhtye-näkökulmaa vastaan. Tämä saattaa viitata toimittajan objektiivisuuden tavoitteluun.

Helsingin Sanomien (2.) juttu on uutinen Flow Festivalin julkaisemasta ohjelmistosta. Ruusut huomioidaan otsikossa näin: *Flow Festivalin ohjelmisto on valmis – superhypetetty Ruusut soittaa sunnuntaina, Susanne Sundfør perui esiintymisensä.* Juttu alkaa kertomalla lyhyesti millaisia esiintyjä festivaaleilla tänä vuonna on, mutta toinen kappale keskittyy täysin Ruusuihin:

Näistä etukäteen kiinnostavin on Ruusut, jota on kutsuttu kotimaisen popskenen superkokoonpanoksi. Ringa Mannerin (Pintandwefall, The Hearing), Miikka Koiviston (Disco Ensemble), Samuli Kukkolan (Solano + Profettes) ja Alpo Nummelinin (Eleanoora Rosenholm, Cityman) muodostama yhtye julkaisee elokuun lopussa debyyttialbuminsa.

Kirjoittaja korostaa, että Ruusut on festivaalien *kiinnostavin* yhtye, mutta kuten Helsingin Sanomien (1.) artikkelissa, kirjoittaja ottaa etäisyyttä superyhtyediskurssiin muotoilulla, jonka mukaan muut ovat kutsuneet yhtyettä *superkokoopanoksi*. Samalla artikkeli kuitenkin toistaa superyhtyediskurssia.

Turun Sanomien juttu alkaa toteamuksilla *Kansainväliseltä kuulostava superyhtye ja Suomalaisen popmusiikin pelastaja*. Tämän jälkeen toimittaja kuitenkin heikentää diskurssin merkitystä toteamalla, että *Ruususta on ehditty kirjoittaa musiikkijournalismin vakiokliseet moneen kertaan*, eikä ikään kuin haluaisi yhtyä samojen asioiden toistamiseen. Onhan yhtye *vasta julkaissut* ensimmäiset kolme singleään. Kirjoittaja kuitenkin korostaa sitä, kuinka ensiesiintymisellään Ruusut nousivat heti *Helsingin Sideways-festivaalin päälavalle*. Toimittaja luo sanavalinnoillaan kuvaa, että tämä on merkittävä saavutus uudelle yhtyeelle.

Turun Sanomien artikkelissa Ruusut esitetään vastentahtoisena superyhtyeenä. Toimittajan mukaan yhtyeen jäsenet ovat *kieltäneet käyttämästä kokoonpanostaan nimitystä superyhtye*, jota kirjoittaja kutsuu tekstissä *liikanimeksi*. Artikkelissa ei kuitenkaan selviä, ovatko jutussa haastateltavina olevat Koivisto tai Manner sanoneet näin, vai viittaako toimittaja johonkin aikaisempaan julkaisuun. Liikanimi selittynee sillä, että muusikot ovat tehneet itsensä *tunnetuiksi jo aiemmissa projekteissa*, joka asettuu selvästi superyhtye-termin viitekehukseen.

Ilman selkeää taustoitusta siitä, milloin tai missä yhtyeen jäsenet ovat kieltäneet superyhtye-nimityksen käyttämisen toimittaja kuitenkin heti otsikossa esittelee Ruusut superyhtyeeksi seuraavasti: *Vastentahtoinen superyhtye – Ringa Mannerin ja Miikka Koiviston Ruusut tekee Ruisrockissa kolmannen festivaalikeikkansa*. Kirjoittajan mukaan *suuri yleisö tunnistaa etenkin Koiviston ja Mannerin*. Toimittaja myös kuvailee Koiviston *loppusuoralla olevaa Disco Ensemble -yhtyettä Ulvilan lahjaksi suomalaiselle indierockille*.

Turun Sanomien toimittaja ikään kuin kieltäytyy sanavalinnoilla *vastentahtoinen, vakiokliseet ja liikanimi* esittämästä Ruusuja siinä valossa, jossa yhtye on aikaisemmin mediassa kuvattu. Tästä huolimatta hän esittelee haastateltavina olevien musiikkiprojektit samoilla diskursseilla kuin uutista edeltäneet julkaisut.

Aineistosta on havaittavissa tapa, jossa yhtyeen jäsenten urahistoria kerrotaan ja samassa yhteydessä yhtyeeseen viitataan termillä *superyhtye*. Esimerkiksi Aamulehden (1.) jutun kuvatekstissä sanotaan, että *Ruusuja on kutsuttu superkokoopanoksi, ja ihan syystä*. Tämän jälkeen luetellaan yhtyeen jäsenten urahistoria. Tapa, jolla yhtyeen jäsenten musiikkiuraa esitellään *superyhtyediskurssin* kanssa, kieli siitä, että artistit ja heidän aikaisemmat yhtyeensä ovat arvostettuja tietyssä sosiokulttuurisessa yhteisössä. Toimiessaan näin kirjoittaja olettaa ikään kuin itsestäänselvyytenä, että Ruusujen jäsenet ovat arvostettuja muusikkoja.

Sitä, miksi Ruusujen *CV* on *enemmän kuin kunnossa* eli miksi aikaisemmat yhtyeet ovat arvostettavia, ei juurikaan selitetä jutuissa. Tässä voidaan nähdä tekstin intertekstuaalinen kytkös: Kaikki Ruusujen jäsenet ovat luoneet aikaisemmin uraa toisissa yhtyeissä, ja tiedotusvälineet ovat käsitelleet jäseniä julkisuudessa tietyllä tapaa aikaisemmin. Toimittajilla on myös jokin näkemys ja mielipide Ruusujen jäsenistä, joka on suureksi osaksi muodostunut jo ennen Ruusujen perustamista. Täten Ruusuja käsittelevät jutut liittyvät jäsentensä kautta tähän viestintätilanteiden sarjaan.

4.2 Uudistajadiskurssi

Uudistajadiskurssin läpimenoon ovat vaikuttaneet ilmeisen suuresti diskurssikäytännöistä tiedotteiden ja haastatteluiden käyttäminen lähteinä. Monissa artikkeleissa tukeudutaan lähdediskurssiin, jonka mukaan Ruusut haluaa tehdä Suomessa ennenkuulumatonta musiikkia. Esimerkiksi Ylen (2.) jutun otsikossa on havaittavissa lähdediskurssin ydin: *Vasta muutama julkaistu kappale ja jo supersuosio – Ruusut lupaa uudistaa suomalaisen popmusiikin*.

Lähdediskurssin sanomaa toistetaan alaotsikossa, jonka mukaan *Nelihenkinen yhtye kertoo olevansa vastine tylsälle popmusiikille*. Leipätekstin alussa kuvaillaan Ruusujen Provinssi-festivaalien esiintymistä, jota on saapunut katsomaan tunnettuja suomalaisia muusikoita. Tekstissä kerrotaan, että muusikkopiirien lisäksi yhtye on noteerattu mediassa: *Ruusut on saanut paljon hehkutusta mediassa omaperäisellä tyylillään*.

Aamulehden (1.) juttu on tehty Ruusujen kolmannen singlen julkaisun jälkeen. Jutun otsikossa tehdään pesäeroa Ruusujen ja muiden suomalaisten yhtyeiden välillä: *Tänään*

kolmannen singlensä julkaissut Ruusut tekee aivan toisenlaista musiikkia kuin kukaan tai mikään muu Suomessa. Leipätekstissä jatketaan otsikon linjaa nostamalla Ruusut kansainväliselle tasolle: Siamilaiset on Ruusujen mittakaavassa suorastaan perinteinen popkappale. Sellaisenakin se on kekseliäintä popmusiikkia mitä Suomessa tällä hetkellä tehdään – kansainvälisestikin parasta A-ryhmää.

Ylen (1.) juttu ilmentää uudistajanäkökulmaa kaikkein selkeimmin. Juttua varten on haastateltu yhtyeen jäseniä. Jutun otsikko kuuluu: *Ruusut julisti popvallankumouksen: ”Uudistamme suomalaisen popmusiikin ja jengi tulee perässä”*. Vallankumous-sana viittaa hyvin radikaaliin uudistukseen. Otsikkoon on nostettu sitaatti, jossa Ruusut asemoidaan tämän vallankumouksen eturintamaan.

Kuten aikaisemmin totesimme, Ylen (1.) artikkeli kietoo yhteen kaikkein selkeimmin superyhtyediskurssin ja uudistajadiskurssin. Leipätekstissä esitellään yhtyeen jäsenet ja heidän aikaisemmat musiikkiprojektinsa, jonka jälkeen superyhtyediskurssin ja uudistajadiskurssin avulla kuvaillaan Ruusujen rooli ja missio musiikintekijöinä:

Ruusut on kuin indiemuusikkojen Avengers-supersankariryhmä, joka on vannoutunut taistelemaan tylsää popmusiikkia vastaan. Kevään mittaan syntetisaattoreilla varustautunut iskuryhmä on tarjoillut kolmen kappaleen verran popmusiikin vallankumoustaan, joka on kirvoittanut vuolaita kehuja mediassa.

Kirjoittaja viittaa muiden medioiden juttuihin, joissa on hehkutettu Ruusuja. Tämä voidaan tulkita siten, että toimittaja pyrkii argumentoimaan oman näkökulmansa puolesta viittaamalla muihin kirjoituksiin.

Joissain jutuissa uudistajadiskurssi vieritetään levy-yhtiön tai yhtyeen vastuulle. MTV:n jutun leipätekstissä haetaan etäisyyttä uudistajadiskurssiin: *Levy-yhtiön mukaan Ruusut tekee musiikkia, jota Suomessa ei ole ennen kuultu. Väitettä ei voi mukisematta komparta, mutta raikkainta ja kiinnostavinta Suomessa julkaistua pop-musiikkia pitkiin aikoihin se on*. Kirjoittaja siis esittää epäilyksen diskurssia kohtaan, mutta sen jälkeen representoi yhtyeen Suomen kiinnostavimpana musiikintekijänä. Representaatio on nähtävissä läpi jutun.

Otsikko alkaa käskymuotoisella huudahduksella: *Laita nimi mieleen! Ruusut-yhtye on raikkainta suomalaista musiikkia aikoihin*. MTV:n jutussa esiintyy useita superlatiiveja: *raikkainta*-adjektiivin lisäksi alaotsikossa todetaan, että *Yhtyeen debyyttisingle on kiinnostavinta ja koukuttavinta kotimaista musiikkia pitkään aikaan*. Kirjoittajan esittämä representaatio kuvaa uudistajadiskurssin yhtä näkökulmaa, jossa Ruusujen ajatellaan tuovan ”uusia tuulia” suomalaiseen musiikkiin.

Satakunnan Kansan toimittaja vahvistaa uudistajadiskurssia jutun otsikossa seuraavasti: *Kaksi Porista tuttua muusikkoa tekee biisejä kiinnostavassa uudessa Ruusut-popbändissä*. Diskurssi ei vahvistuisi, jos toimittaja ainoastaan kuvailisi yhtyettä uudeksi, koska kyseessä on fakta. Otsikkoon on kuitenkin lisätty, että bändi on myös kiinnostava. Kirjoittaja kokee, että yhtyeen uutuudenviehätys ei itsestään ole tarpeeksi houkuttelevalta, vaan siihen yhdistetään kiinnostavuus.

Jutun leipäteksti alkaa näin: *Ruusut on uusi, elektroninen popbändi, joka sai pian aloittamisensa jälkeen levytyssopimuksen ja buukkauksia kesäfestareille. Bändi on julistanut vaatimattomaksi tavoitteekseen uudistaa suomalaisen popmusiikin*. Leipätekstin aloituksessa toistetaan Ruusujen tiedotteessa ilmoittamia pyrkimyksiä. Uudistajadiskurssi saa jutussa lisävahvistusta, kun kirjoittaja kertoo, kuinka *omaperäistä kappaleissa ovat muun muassa sanoitukset*. Toimittaja tuo esiin, että yhtyeessä on jotain, mitä muualta ei ole tähän asti voinut löytää. Ruusujen musiikissa on tarjolla jotain *uutta, omaperäistä ja kiinnostavaa*.

Satakunnan Kansan jutussa uudistajadiskurssi esiintyy Nummelinin kertoessa hänen sekä yhtyeen ajatusmaailmasta:

Ruusujen ajatukseen liittyy se, että haluan ammentaa biisinkirjoitukseen kokeellisen musan pohjasta ja rikkaasta musiikillisesta taustasta. Haluan omalta osaltani uudistaa popmusiikkia, koska ei ole mitään ankeampaa kuin jämähtänyt popmusa ja takuuvarmat hitit, Nummelin sanoo.

Nummelin kokee, että voi hyödyntää omaa ammattimaisuuttaan uudistaessaan popmusiikkia Ruusut-yhtyeen kanssa. Hän myös tuo esiin, mikä hänen mielestään popmusiikissa vaatii aikaisemmin mainittua uudistamista.

Nummelin kertoo haastattelussa, että uusien yhtyeiden pitää yleensä *tietää oikea suunta*, mutta sitä ongelmaa ei Ruusuissa ole ollut. Kuten Nummelin asian muotoilee: *Kyllä me monesti sen (oikean suunnan) tiedämme*. Kommentti vahvistaa sitä, että vaikka kyseessä onkin uusi yhtye, niin jäsenet kuitenkin jo tietävät millaista musiikkia nyt täytyy tehdä. Nummelin jatkaa kertomalla jutussa Ruusujen *ottaneen vaikutteita monenlaisesta uudesta musiikista* omaan tuotantoonsa. Nummelinin mukaan he ovat kuunnelleet niin *nuoria räppäreitä, taidemusiikkia, teknoa* kuin *listapoppia*.

Näin hän pyrkii luomaan kuvaa siitä, että Ruusujen musiikki ei saa vaikutteita ainoastaan yhdestä musiikkityylistä, vaan siitä on mahdollista löytää monenlaisia vivahteita. Toimittaja on päättänyt antaa Nummelinin kertoa hänen uudesta projektistaan omilla sanoillaan. Tämä tapa antaa Nummelinille mahdollisuuden toistaa sekä vahvistaa Ruusujen aikaisempia lausuntoja suomalaisen popin uudistamisesta.

Rumban (3.) uutisessa Ruusut esitetään uudistajadiskurssin kautta. Yhtye julkaisi vuoden 2018 kesäkuun alussa kolmannen singlensä ja siitä kertova juttu on otsikoitu näin: *Ruusut julkaisi uuden singlen ja se on ihaninta ja merkittäväntä musiikkia mitä tänään kuulet*. Otsikossa toimittaja suoranaisesti puhuttelee lukijaa ja kuvailee, että kyseessä on uusi kappale, joka on *ihaninta ja merkittäväntä* musiikkia mitä lukija tulee tänään kuulemaan. Kappaleesta on kirjoittajan mukaan löydettävissä selkeää uutuudenviehätystä, jota hän jutun edetessä kuvailee ihastuneeseen sävyyn.

Rumban (3.) jutun leipätekstin alussa toimittaja kertoo, että jutussa on kyse *Suomen uusimmasta superbändistä*, joka aikaisemmin julkaistulla singlellään *lunasti paikkansa Rumban tämän hetken merkittäväntä musiikkia esittelevällä listalla*. Kirjoittaja vakuuttelee yhtyeen musiikin olevan onnistunutta ja sen ansiosta se on valittu musiikkilehden soittolistalle. Ruusut ei ainoastaan päässyt listalle, vaan yhtye *lunasti paikkansa*, joka Kielitoimiston sanakirjan (2019, s.v. *lunastaa*) mukaan tarkoittaa sitä, että tällaisen suorituksen tekijä ”osoittaa olevansa hyvä.” Jutun antaman kuvan mukaan voidaan olettaa kolmannen singlen pääsevän listalle, sillä onhan se *merkittäväntä musiikkia mitä tänään kuulet*.

Jutun toisessa kappaleessa toimittaja kuvailee, että *nyt julkaistu single sisältää unelmoivan tekstin*, joka *toimii teleporttina jonnekin pumpuliseen haavemaaailmaan. Ihanaa musiikkia!* Kirjoittaja mukaan kappaleella voi jopa olla ylikuonnollisia kykyjä

siirtää kuuntelija pois tästä todellisuudesta *haavemaailmaan*. Juttuun on upotettuna mahdollisuus kuunnella uusi single, jonka *psykedeelissävytteinen elektroninen poppi* on toimittajan mielestä *ihanaa musiikkia!* Jutun loppuosa kertoo uutismaisesti, milloin yhtyeen debyyttialbumi julkaistaan ja missä Ruusut esiintyvät vuoden 2018 kesän aikana. Uutinen kuitenkin selkeästi vahvistaa Ruusujen julkisuuskuvaa jonkinlaista muutosta tuovana voimana eli toistaa uudistajadiskurssia.

Turun Sanomissa julkaistussa artikkelissa kerrotaan etenkin Koiviston näkemyksiä Ruusuista uutena projektina. Koivisto kertoo, että esiintyminen hieman aina jännittää *uuden bändin osalta*. Toisaalta hän ajattelee, että Ruusut *on tullut jäädäkseen ja tekee useita levyjä*, vaikka yhtyeen debyyttialbumia ei ole vielä julkaistu.

Manner ja Koivisto tuovat jotain uutta myös aikaisempaan musiikilliseen tarjontaansa. Erottava tekijä heidän muiden yhtyeiden välillä on *laulukieli suomi*, kun molempien ääntä on *totuttu kuulemaan englanniksi*. Manner jopa sanoo *kokeneensa aiemmin rimakauhua* suomeksi laulamista, joten siinä voidaan odottaa olevan uutuudenviehätystä. Koivisto sanoo, että Ruusujen keikkoihin ei vielä ole tullut *samanlaista rutiinia* kuin Disco Ensemblen kokoonpanossa soittamiseen, nimittäin Turun Ruissalossa Ruusut tekee ensimmäisiä festivaaliesiintymisiään.

Helsingin Sanomien (1.) jutussa korostetaan Ruusujen musiikin omaperäisyyttä. Yhtyeen sanoituksia kuvataan adjektiiveilla *häpeilemätöntä, surrealistista ja täysin omaperäistä*. Toimittaja myös ennakoi yhtyeen debyyttialbumin historiallista merkitystä: *levy tulee Sideways-keikan perusteella olemaan vuosikymmenen keskeisimpiä ja omaperäisimpiä teoksia kotimaisessa popmusiikissa*.

Toimittaja myös ihmettelee, jos Ruusujen *mestariteos Glitchit ei keikkuisi vuoden parhaimpien joukossa*. Tekstin ideationaalisen metafunktion näkökulmasta Ruusujen musiikki siis pyritään esittämään alallaan tärkeänä suunnannäyttäjänä.

Helsingin Sanomien (2.) juttu on kietoutunut mielenkiintoisella tavalla Helsingin Sanomien ensimmäiseen artikkeliin. Kyseiseen uutiseen (2.) on upotettu aikaisempi Sideways-arvion (1.) osuus, jonka mukaan Ruusujen debyyttialbumi tulee olemaan *vuosikymmenen keskeisimpiä ja omaperäisimpiä teoksia kotimaisessa popissa*.

Toimittaja ei omilla sanoillaan tuo esiin vuoden parhaimpia -diskurssia, mutta vahvistaa sitä valitsemalla edeltävän lauseen kuvailemaan Ruusut-yhtyeen musiikkia.

Helsingin Sanomien (3.) juttu on uutinen Flow Festivaaleilla kesällä 2018 esiintyvistä artisteista. Vaikka uutisen keskiössä ovat pääesiintyjiksi varatut artistit, niin Ruusujen vuoden parhaimpia -diskurssi saa toistoa. Yhtyettä kuvaillaan jutun loppupuolella lyhyesti näin: *Vuoden kotimaisen popkappaleen (Glitchit) tehneellä superkokoontanolla olisi iso näytön paikka ellei esiintymisaika olisi onneton.*

Toimittaja vahvistaa sanavalinnoillaan sitä, että kyseessä on vuoden parhainta kotimaista musiikkia tekevä yhtye. Hän on myös sitä mieltä, että Ruusuilla olisi parempi mahdollisuus vakuuttaa festivaaleille lipun ostaneet kuulijat, *ellei esiintymisaika olisi onneton.* Lyhyellä osuudella pitkässä ennakkouutisessa Flow Festivaaleista toistetaan Helsingin Sanomien jo aikaisemmin esille tuoma vuoden parhaimpia -diskurssi selkeästi ja toimittajan omalla äänellä.

4.3 Huolettomuuden diskurssi

Kuten aikaisemmin totesimme, huolettomuuden diskurssi esiintyy aineistossa kahdella eri tavalla: toisaalta yhtyeen jäsenten työskentely ja keskinäinen yhdessäolo esitetään vapautuneena, toisaalta yhtye kertoo pyrkivänsä tuomaan rentoutta suomalaiseen popmusiikin tuotantoon.

Soundin juttu edustaa ensimmäistä näkökulmaa. Jutun leipätekstissä on mielenkiintoisia transitiivisuusprosesseja:

Mitä tekevät Ringa Manner (Pintandwefall, The Hearing), Alpo Nummelin (Eleanoora Rosenholm), Samuli Kukkola (Solano + Profettes) ja Miikka Koivisto (Disco Ensemble), kun osuvat samaan huoneeseen ja sattuu olemaan tylsää? Perustavat bändin, tietysti. Tällä kertaa syntyi kokoonpano nimeltä Ruusut.

Tarina yhtyeen perustamisvaiheista on esitetty ikään kuin yhtye olisi perustettu päähänpistona. Jutussa kerrotaan, että lähdemateriaalina on käytetty tiedotetta.

Tiedotteesta on nostettu seuraavat sitaatit uutiseen: ”*Hihihihihihihihiii*”, *kommentoi bändi tyhjentävästi tiedotteessa. ”Ylivoiman pitää olla myötäsyntyistä, ei suunniteltua”*, lisää *Alpo Nummelin*. Yhdessä jutussa esiintyvän superyhtyediskurssin kanssa muodostuu kuva huolettomista ja hassuttelevista ammattilaisista.

Satakunnan Kansan juttu vahvistaa huolettomuuden diskurssia ensimmäisen kerran heti otsikon jälkeen jutun kuvatekstissä: *Kaikki tuottavat tasa-arvoisesti musiikkia: Ideat sanoitukseen, laulumelodiaan tai rumpusovitukseen voivat tulla keneltä vain*. Yhtyeessä ei vaikuta oleva hierarkiaa, eikä myöskään sävellys- tai sanoitusvastuuta, vaan kaikki tekevät yhdessä, *tasa-arvoisesti* ja huolettomasti – voihan idea tulla *keneltä vain*.

Satakunnan Kansan jutussa kerrotaan, että Nummelinin mukaan Ruusut sai alkunsa *jotenkin vahingossa*. Nummelin, Manner ja Kukkola *soittelivat yhdessä*, josta pätkän Instagramista nähtyään Koivisto lähetti viestin, jossa ilmoitti haluavansa *tulla mukaan*. Yhtyeeseen ei haettu jäseniä kymmenien koe-esiintymisien kautta, vaan Koivisto ilmoitti, että haluaa tulla mukaan. Näin suomalaisen popmusiikin uudistaja, superyhtye Ruusut, ikään kuin syntyi itsestään, varsin huolettomasti sosiaalisen median palvelu Instagramin kautta.

Nummelin kuitenkin vakuuttelee, että yhtye ei *rupea testailemaan, fiilistelemään tai jamittelemaan*, sillä musiikkia on tarkoitus tehdä tosissaan. Toimittaja kuitenkin jatkaa perään kirjoittamalla, että *kaikki lokshti yhteen*, jonka huoleton diskurssia Nummelin vahvistaa näin: *Emme hirveästi jutelleet siitä, millaista musaa alamme tekemään. Löysimme vain itsemme kaikki samalta aaltopituudelta, ja musiikki ikään kuin sävelsi itsensä*.

Satakunnan Kansassa julkaistun jutun aikaan Ruusuilta oli ulkona *kaksi sinkkua tarttuvaa elektronista suomenkielistä poppia*. Toimittaja kuvailee Mannerin lauluäänen kuulostavan *vaivattoman kevyeltä sekä suloisen tyttömäiseltä*. Artikkelin edetessä Nummelin myös kertoo, kuinka Ruusujen *musiikki on syntynyt intuitiivisesti, kuin unessa*. Yhtyeen musiikki ei vaadi ylimääräistä panostusta sen jäseniltä, vaan työprosessi etenee ikään kuin itsestään, huolettomasti.

Satakunnan Kansan juttua tarkastelemalla on hankala sanoa, kuinka paljon työtä Ruusujen jäsenet ovat musiikkinsa eteen tehneet. Vaikka Nummelin pyrkii välillä

vakuuttelemaan, että jäsenet ovat kokoontuneet studiolle *päiviksi tai välillä viikoksi*, jää jutusta kohtalaisen huoleton kuva. Huolettomuuden diskurssi saa vahvistusta etenkin sellaisilla ilmaisuilla, kuten: *soittelivat, musiikki ikään kuin sävelsi itsensä, vaivattoman kevyeltä ja musiikki on syntynyt intuitiivisesti, kuin unessa*, joita niin toimittaja kuin Nummelin esittävät.

Myös Ylen (1.) jutussa yhtyeen jäsenet pääsevät ilmaisemaan selkeästi huolettomuuden diskurssia. Tekstissä tiivistyy hyvin huolettomuuden diskurssin kietoutuminen sekä superyhtyediskurssiin että uudistajadiskurssiin:

Vapautuneisuus musiikissa kumpuaa Ruusujen mielestä siitä, että neljä kokenutta muusikkoa ovat oikealla hetkellä löytäneet toisensa.

Turhanpäiväistä egoilua ei ole ollut, sillä oman musiikillisen minäkuvan rakentaminen on tehty jo aiemmissa yhtyeissä. Ruusuissa luovuus on päässyt kukkimaan ilman cooliuuden murehtimista.

Kukkolan mielestä on hassua ajatella, että tehdäkseen musiikkia uskottavasti artistien pitäisi riisua itsestään kaikki hauskuus ja elinvoimaisuus.

– Jonkinlainen rentous on puuttunut popmusiikista. Ei ole annettu kuuntelijoille valtaa tehdä olettamuksia mielessään, vaan kaikki on pureksittu valmiiksi, Manner jatkaa.

Kokonaisuutena Ylen (1.) artikkeli on selkeimmin aineistostamme esiin nouseva esimerkki jutusta, jossa on havaittavissa kaikki kolme löytämäämme diskurssia.

4.4 Aineiston muut piirteet

4.4.1 Toimittajien ja lukijoiden suhde

Aineistossa erottuu selkeästi kolme kielenkäyttötapaa, joilla toimittajat luovat suhdetta lukijaan: puhekielinen, asiantunteva ja neutraali. Puhekielisyydestä hyvä esimerkki on Rumban (1.) artikkelissa esiintyvä lause: *Ei muuta kuin ottamaan ensimmäinen tuoksu*

ruusuista alta. Puhekielisellä kielenkäytöllä toimittajat luultavasti pyrkivät luomaan lukijaan helpostilähestyttävää suhdetta. Puhekielisyyttä esiintyy erityisesti musiikkimedioiden Soundin, Rumban ja YleX:n jutuissa.

Asiantuntevaa kielenkäyttöä esiintyy erityisesti Helsingin Sanomien (1.) artikkelissa. Kirjoittaja käyttää sanavalintoja kuten *estetiikka*, *analogisyntetisaattori* ja *lyyrinen minä*. Asiantuntevalla kielenkäytöllä pyritään luultavasti luomaan auktoriteettiasemaa suhteessa lukijaan. Muissa aineiston artikkeleissa esiintyy suhteellisen neutraali kielenkäytön tapa, joskin monissa jutuissa on musiikkijournalismin tyylille ominaisesti jonkin verran puhekielisiä ilmauksia. Neutraalilla kielenkäytöllä voidaan tavoittaa uutismaisen tekstin piirteitä.

Erilaiset kielenkäyttötavat liittyvät kielen interpersonaiseen metafunktoon, sillä ne muodostavat erilaisia suhteita kirjoittajan ja yleisön välille. Lisäksi ne liittyvät diskurssien suostutteleviin aspekteihin siltä osin, että esimerkiksi asiantuntijuuden korostaminen voidaan nähdä yrityksenä vakuuttaa lukija ja saada tämä hyväksymään esitetty näkökulma.

4.4.2 Huomioita diskurssikäytännöistä

MTV:n artikkeli julkaistiin Ruusujen ensimmäisen singlen julkaisun jälkeen 3.3.2018. Artikkelin loppupuoliskolla kerrotaan: *Ruusujen debyyttialbumi julkaistaan myöhemmin vuoden 2018 aikana ja levyn kuulleena on pakko myöntää, että sitä kannattaa todella odottaa.*

Kirjoittaja siis paljastaa kuulleensa albumin etukäteen. Diskurssikäytäntöjen osalta on mielenkiintoista pohtia sitä, miksi toimittaja paljastaa tiedon vasta jutun lopussa. Albumin kuuleminen etukäteen on hyvin todennäköisesti vaikuttanut toimittajan käsityksiin yhtyeestä. Samalla tämä tieto antaa vihjeen siitä, että mahdollisesti muidenkin medioiden toimittajat ovat kuulleet albumin kokonaisuudessaan etukäteen. Kuitenkaan tätä tietoa ei tuoda muissa jutuissa ilmi.

Diskurssikäytäntöjen osalta voidaan mainita se, että yhteensä seitsemään artikkeliin neljästätoista on liitetty linkki, josta voi kuunnella yhtyeen singlen – Aamulehden (1.) juttuun on upotettu peräti kaikki kolme singleä, jotka oli julkaistu jutun ilmestymisen

aikaan. Tällä tavoin mediat toteuttavat kulttuurisen välittäjän käynteitä osallistumalla kappaleiden markkinointiin ja levittämiseen.

5 PÄÄTELMÄT

Tässä tutkimuksessa pyrimme selvittämään, miten Ruusut-yhtyeen näyttäytyi suomalaisessa mediassa ennen ensimmäisen albumin julkaisua. Tarkastelimme yhtyeen julkisuuskuvan rakentumista diskurssien tutkimisen avulla. Julkisuuskuva muodostui kolmen eri diskurssin kautta, jotka nimesimme superyhtyediskurssiksi, uudistajadiskurssiksi ja huolettomuuden diskurssiksi. Lisäksi aineiston analyysissä esiin nousi ”vuoden parhaimpia” -diskurssi, jonka kuitenkin yhdistimme uudistajadiskurssin osaksi.

Tutkimuskysymyksemme olivat seuraavat:

1. Millaisia diskursseja suomalaisen median Ruusuja käsittelevistä artikkeleista on löydettävissä?
2. Millaisin kielellisin keinoin diskursseja on rakennettu?

Ruusut-yhtye näyttäytyi huolettomuutta vaalivana superyhtyeenä, joka uudistaa suomalaisen popmusiikin. Superyhtyediskurssissa yhtyeen jäsenet näyttäytyivät arvostettuina ammattilaisina. Uudistajadiskurssissa korostuivat yhtyeen omaperäisyys suhteessa muihin suomalaisiin popyhtyeisiin ja -artisteihin. Monissa jutuissa ilmeni myös huolettomuuden diskurssi: toisaalta Ruusujen jäsenet ovat musiikintekijöinä yhdessä huolettomia, toisaalta taas yhtye pyrkii tuomaan suomalaiseen popmusiikin tuotantoon rentoutta. Tästä eri diskurssien muodostelmasta syntyi Ruusut-yhtyeen julkisuuskuva.

Johdannossa kävimme läpi superyhtye-termin historiaa. Ruusut-yhtyeen tapauksessa median tapa omaksua superyhtyediskurssi kumpusi luultavasti suurelta osin populaarimusiikin historiasta – tapa nimetä entuudestaan tunnettujen muusikoiden muodostama uusi bändi superyhtyeeksi on entuudestaan tuttu yleisölle ja siten median kannalta helppo lähestymistapa aiheeseen. Diskurssien ideologista puolta tarkasteltaessa superyhtye-termin käyttö liittyy Ruusut-yhtyeeseen ne mielikuvat ja konnotaatiot, jotka superyhtye-termin historiaan liittyvät. Täten voidaan todeta, että Ruusuja koskevassa uutisoinnissa media käytti superyhtyediskurssia tavanomaisesti eli populaarimusiikin

historian traditioiden mukaisesti. Tällöin yhtyeen jäsenistä piirtyi kuva arvostettuina musiikintekijöinä.

Uudistajadiskurssin läpimenoon vaikuttivat suurelta osin diskurssikäytännöt eli tiedotteiden ja haastatteluiden käyttö lähteinä. Yhtyeen jäsenet entisestään vahvistivat kommentteillaan ensimmäisessä tiedotteessa esiin tullutta uudistajadiskurssia. Ruusujen julkilausuma tavoite luoda Suomessa ennenkuulumatonta musiikkia omaksuttiin mediassa säännönmukaiseksi näkökulmaksi. Tämä on se leikkauskohta, jossa sekä kulttuuritoimija (Ruusut-yhtye) että kulttuuriset välittäjät (toimittajat) osallistuivat selkeästi yhdessä julkisuuskuvan luomiseen.

Helsingin Sanomien (1. ja 2.) ja Turun Sanomien artikkeleissa esiintyi kaava, jossa kirjoittaja pyrkii tekemään pesäeroa muiden medioiden esittämään diskurssiin ja samalla kuitenkin toistaa kyseisen diskurssin näkökulmaa. Tämänkaltainen toimittajien tyyli esittää ja kertoa uutisaiheista kielii – melko näennäisen – objektiivisuuden tavoittelusta. Havainto sopii hyvin ajatukseen objektiivisuuden tavoittelusta yhtenä keinona, jolla toimittajat pyrkivät välttämään kritiikkiä ja suojaamaan ammattiaan (Gans 1979, Marasin 2013 mukaan).

Tekstin interpersoonaisen näkökulman kannalta oli havaittavissa kolme kielenkäytön tapaa, joilla toimittajat luovat suhdetta lukijaan: puhekielinen, asiantunteva ja neutraali. Puhekielisellä kielenkäytöllä toimittajat loivat lukijan ja itsensä välille helpostilähestyttävää suhdetta. Puhekielisyys esiintyi erityisesti musiikkimedioiden Soundin, Rumban ja YleX:n jutuissa. Asiantuntevalla kielenkäytöllä sen sijaan luotiin auktoriteettiasemaa suhteessa lukijaan. Tämä kielenkäytön tapa esiintyi erityisesti Helsingin Sanomien ensimmäisessä artikkelissa. Muissa aineiston artikkeleissa esiintyi suhteellisen neutraali kielenkäytön tapa, joka on journalistisille teksteille ominaista, joskin monissa jutuissa on musiikkijournalismin tyylille tavanomaisesti jonkin verran puhekielisiä ilmauksia.

Sosiokulttuuristen käytäntöjen osalta tarkastelimme sitä, miten journalistit toimivat kulttuurisina välittäjinä. Kuten johdantoluvussa esitimme, journalistien tehtäviksi kulttuurisen välittämisen käytännöistä on tunnistettavissa ainakin portinvartijuus, markkinointi, levittäminen ja arviointi. Portinvartijoina toimittajat soivat laajasti julkisuutta Ruusuille monissa eri valtakunnallisissa sekä maakunnallisissa medioissa.

Markkinoinnin ja levittämisen raja on puolestaan häilyväinen. Markkinoinnin piirteitä näkyi artikkeleissa ainakin kehotuksina lukijoille kuunnella Ruusujen kappaleita, joita oli upotettu nettiartikkeleihin. Diskurssikäytäntö, jossa uutisen yhteyteen lisätään linkki yhtyeen musiikkiin, oli varsin yleistä. Yhteensä seitsemään artikkeliin neljästätoista oli liitetty yhtyeen kappale tai kappaleita. Tämän voidaan katsoa toteuttavan levittämisen käytännettä tehdessään kulttuurituotteen kuluttamisesta helpompaa.

Arvioimisen ja arvottamisen käytänte on tutkielmamme kannalta helpoin havaita. Hellman ja Haara (2018, 102) toteavat, että keskustelu ”hyvästä” ja ”huonosta” laadusta on kulttuurisen luokittelun tärkeimpiä ominaisuuksia. Toimittajat ovat käsitelleet Ruusuja tietyistä näkökulmista käsin. Näistä näkökulmista on syntynyt Ruusujen julkisuuskuva, jota olemme analysoineet. Kulttuuristen välittäjien ja kulttuuritoimijoiden yhteenkietoutuneisuus oli havaittavissa myös Ruusujen toiminnan osalta siinä, että yhtye on jakanut itseään käsitteleviä artikkeleita sosiaalisessa mediassa.

Mattlar (2008, 117) arvio pro gradussaan, että uudesta kulttuurituotteesta kirjoittaminen on paljolti kiinni siitä, kiinnostuuko joku toimittaja siitä. Välimäen (2012, 179) mukaan kriitikolla on aina henkilökohtainen näkemys siitä, minkälaiselle kritiikkikäsitteelle hän työnsä pohjaa, ja että tämän tulee tiedostaa, minkälaisia musiikin ymmärtämisen tapoja hän kritiikeissään ylläpitää. Ruusuihin kohdistettu arviointi suomalaisessa mediassa oli ennen ensimmäisen albumin julkaisua hyvin positiivista. Aineistoa kerätessä emme törmänneet negatiiviseen uutisointiin, eikä aineiston analyysissakaan noussut esiin vastakkaisia näkemyksiä. Toisinaan toimittajat pyrkivät ottamaan etäisyyttä mediassa esillä olleiden diskurssien vahvistamiseen, mutta kuten todettua varsin näennäisesti. Ruusujen asemaa ei suomalaisessa mediassa kyseenalaistettu ennen ensimmäisen albumin julkaisua.

Hellman ja Haara (2018, 116) päätyivät tutkimuksessaan päätelmään, jonka mukaan ”– kulttuurijournalisteilla on yhä merkittävä rooli kulttuurituotteiden saaman huomion portinvartijoina, tuotteita koskevan tiedon levittäjinä ja tuotteiden markkinoijina sekä niiden arvioijina ja luokittelijoina”. Kuten johdannossa totesimme, vaikka Hellmanin ja Haaran tutkimus poikkeaa omastamme niin metodin kuin tutkittavan kulttuurin osa-alueen suhteen, on sen tuloksia mielenkiintoista verrata oman tutkimuksemme havaintoihin. Tutkimuksemme havainnot ovat samansuuntaisia kuin Hellmanin ja Haaran tutkimuksen (2018). Mielestämme mahdollinen selitys tälle on se, että jotkut

kulttuurituotteet saavuttavat sellaisen aseman niitä arvioivien journalistien keskuudessa, että kulttuurituotteen julkisuuskuva näyttää syntyvän laajan yksimielisyyden seurauksena.

Laitinen (2007, 61) havaitsi pro gradussaan, että kriitikot ymmärtävät oman valta-asemansa, populaarimusiikin estetiikan sekä sen mitä yleisö haluaa populaarimusiikin kritiikin olevan. Tästä seuraa mielenkiintoinen kysymys siitä, onko kulttuurijournalistien keskuudessa vallitseva konsensus mahdollisesti yksi tapa pyrkiä turvaamaan tietoisesti oman ammattikunnan valta-asema. Tällaisen kysymyksen tarkastelu vaatisi oman ja huomattavasti kattavamman tutkimuksen, joten on selvää, että tämän tutkimuksen puitteissa emme siihen pysty vastaamaan.

Hellman ja Haara (2018, 98) myös huomauttavat, että kritiikki ei ole ainut journalismin genre, joka arvottaa kulttuurituotteita. Aineistossamme oli enemmän muita juttutyyppisiä kuin suoranaista musiikkikritiikkiä. Analysoimissamme artikkeleissa kuitenkin esiintyi varsin vahvoja näkemyksiä Ruusujen musiikin laadusta ja sen uutuudesta. Tekstit kuitenkin harvoin tarjosivat perusteluja sille, miksi Ruusujen musiikki on ”kiinnostavinta” tai miten se uudistaa ”tylsää popmusiikkia.” Voidaan todeta, että suomalainen media hyväksyi Ruusut-yhtyeen laadukkaana kulttuurituotteena ennen ensimmäisen albumin julkaisua.

6 LOPUKSI

6.1 Tutkimuksen reflektointi

Kuten teoreettinen viitekehys -luvussa totesimme, kriittinen diskurssianalyysi jakaa kriittisen lähestymistavan yleisperiaatteet. Tämän myötä kriittiseen diskurssintutkimukseen kuuluu myös *reflektioiva ajattelu* (Pietikäinen 2008, 203). Tiedonintressimme heräsi, kun havaitsimme, että mediassa toistuivat samat näkökulmat Ruusut-yhtyeestä. Halusimme selvittää, kuinka yhtenäinen median luoma julkisuuskuva Ruusuista todellisuudessa oli. Diskurssintutkimukselle tyypillistä on, että se saa alkunsa jostakin arkisesta asiasta, joka alkaa kiinnostaa (Pietikäinen & Mäntynen 2009, 146–147). Oleellinen ja paljon syvempi kysymys on kuitenkin se, millaista tutkimuksen pitää olla, jotta sitä voidaan kutsua kriittiseksi diskurssianalyysiksi.

Kriittisen diskurssianalyysin piirissä ollaan kiinnostuneita yhteiskunnan valtarakenteista, ja pyrkimyksenä on valaista diskurssin ja vallan kietoutuneisuutta. Tämä emansipatorinen tiedonintressi on johtanut siihen, että kriittisen diskurssianalyysin piirissä on tutkittu merkittäviä yhteiskunnallisia epäkohtia, kuten rasismia (Pietikäinen 2008, 205). Voidaan kyseenalaistaa se, onko tämän tutkimuksen tiedonintressit olleet riittävän vahvoja, jotta sen voidaan katsoa asettuvan kriittisen tutkimusperinteen traditioon.

Vaikka tutkimusongelmamme ei kummunnutkaan merkittävästä yhteiskunnallisesta epäkohdasta, on sen taustalla selkeä valtahierarkia, jossa toimittajilla on valta osallistua kaupallisen toimijan julkisuuskuvan luomiseen. Lisäksi kriittisen diskurssianalyysin teoreettinen viitekehys tarjoaa sopivan ja toimivan lähestymistavan ja käsitteistön median analysoimiseen.

Diskurssintutkimusta tehdessä tulee huomata, että työn tekeminen perinteisesti etenee epäjohdonmukaisesti. Tutkimusprosessin muodostuminen kirjoitetuksi tekstiksi on haastava prosessi, jonka tietää tehneensä vasta, kun on valmis (Pietikäinen & Mäntynen 2009, 141). Ensimmäistä akateemista tutkimusta tehdessämme voimme yhtyä

Pietikäisen ja Mäntysen näkemykseen. Esimerkiksi löytämämme diskurssit muovautuivat käsitteiksi vasta sitten, kun olimme analysoineet aineiston kertaalleen. Tämän jälkeen johdonmukaisuus vasta selkiintyi ja kävimme tekstit läpi uudelleen kolmen aikaisemmin nimetyn diskurssin avulla.

Diskurssintutkimuksessa, kuten laadullisessa tutkimuksessa yleensä, keskitytään kuvaamaan, tutkimaan ja selittämään tutkittavan ilmiön *laatua* (Pietikäinen & Mäntynen 2009, 139). Laadullisen tutkimuksen tavoitteena on ymmärtää ihmisten toimintaa ja merkityksiä. Mielestämme onnistuimme tässä tutkimuksessa löytämään ja selittämään merkityksiä, jotka löytyivät Ruusut-yhtyettä käsittelevistä artikkeleista. Diskurssintutkimuksen tavoitteena ei ole selvittää ilmiöstä kaikkea mahdollista, vaan keskiössä ovat ne asiat, jotka ovat analyyttisen viitekehyksen kannalta antoisia (Fairclough 1995, 33).

Pietikäinen ja Mäntynen (2009, 174–175) myös korostavat palautteen hankkimisen merkitystä diskurssintutkimusta tehdessä. Hankkimalla palautetta pystyimme varmistamaan, että tutkimusmenetelmät ja kehittämämme diskurssit ovat ymmärrettäviä lukijalle, eivätkä ainoastaan itsellemme. Keräämämme palautteen perusteella arvioimme, että olemme onnistuneet tekemään tutkimuksestamme ymmärrettävän myös akateemisen maailman ulkopuolella oleville.

6.2 Jatkotutkimuksen mahdollisuudet

Tutkimustamme olisi mahdollista laajentaa monilla tutkimusaiheilla. Esimerkiksi Ruusujen ensimmäisen albumin saamien levyarvioiden analysoiminen laajentaisi käsitystä median luoman julkisuuskuvan luonteesta lyhyellä aikavälillä. Pidemmän aikavälin tutkimuskohteena analysoitavaa aineistoa voitaisiin kasvattaa vuosien varrella kertyneillä lehtijutuilla – olettaen, että Ruusut on useiden vuosien projekti. Foucault (1972, 41) on korostanut, että diskurssit voivat muuttua ja ne esiintyvät eri tavoin eri yhteiskunnissa ja ajanjaksoina. Pidemmältä aikaväliltä kerätty aineisto voisi esimerkiksi paljastaa sen, nähdäänkö Ruusut suomalaisen popmusiikin uudistajana vielä vuosienkin päästä.

Journalististen tekstien lisäksi mahdollinen tutkimuskohde voisi olla yleisön suhtautuminen Ruusuihin. Aihetta voisi syventää tilastollisella tutkimuksella yhtyeen levymyynti- ja lipputuloista. Kriittisen diskurssitutkimuksen kentällä kiinnostava tutkimuskohde voisi olla diskurssikäytäntöjen tutkiminen syvemmin sen osalta, miten kulttuuritoimittajat käyttävät tiedotteita ja haastatteluja lähteinään ja miten nämä käytänteet vaikuttavat vallitsevien diskurssien muodostumiseen.

KIRJALLISUUS

Bourdieu, P. 1984. (La Distinction) Distinction: a social critique of the judgement of taste. Englanniksi kääntänyt Richard Nice. Cambridge, MA: Harvard University Press

Fairclough, N. 1992. Discourse and social change. Cambridge: Polity Press.

Fairclough, N. 1995. Media discourse. London: Edward Arnold. Suom. Blom, V &

Hazard, K. 1997. Miten media puhuu. Tampere: Vastapaino

FIAM Finnish Internet Audience Measurement. (2018). Suomen web-sivustojen viikkoluvut. Saatavilla: <http://fiam.fi/tulokset/> [Viitattu: 12.11.2018]

Foucault, M. 1972. The Archaeology of knowledge & the discourse on language. London: Tavistock Publications Limited.

Fullsteam Records 2018. Tiedote Ruusut-artistisivu. Saatavilla: <http://www.fullsteam.fi/app/artist/single/-/id/1802> [Viitattu: 12.11.2018]

Gans, H. J. 1979. Deciding What's News: A Study of CBS Evening News, NBC Nightly News, Newsweek, and Time. New York: Pantheon Books

Halliday, M. A. K. 1978. Language as social semiotic: the social interpretation of language and meaning. London: Arnold.

Hellman, H., & Haara, P. 2018. Journalistit kulttuurisina välittäjinä: Mad Men -tv-sarjan legitimointi laatusarjana suomalaisessa lehdistössä 2008–2015. Media & Viestintä, 41(2). 97–122.

Huovila, 2001. Toimittaja – vastuussa oleellisesta muutoksesta. Jyväskylän yliopisto: Viestintätieteiden laitos.

Janssen, S. & Verboord, M. 2015. Cultural Mediators and Gatekeepers. Teoksessa J. D. Wright (toim.). *International Encyclopedia of the Social & Behavioral Sciences*. (2. painos, Vol 5.) Oxford: Elsevier. 440–446.

Jokinen, A., Juhila, K. & Suoninen, E. 2004. *Diskurssianalyysin aakkoset*. Tampere: Vastapaino.

Jones, S. & Norris, J. 2005. *Discourse in action: introducing mediated discourse analysis*. Abingdon, Oxon; New York, NY: Routledge.

Julkisen sanan neuvosto 2014. Journalistin ohje. Saatavana: https://www.jsn.fi/journalistin_ohjeet/ [Viitattu: 3.11.2018]

Karvonen, E. 1999. *Elämää mielikuvayhteiskunnassa. Imago ja maine menestystekijöinä myöhäismodernissa maailmassa*. Helsinki: Gaudeamus.

Karvonen, E. 2000. *Imagon rakennusta vai maineenhallintaa?* Teoksessa P. Aula & S. Hakala (toim.). *Kolmet kasvot. Näkökulmia organisaatioviestintään*. Helsinki: Lohkon kirjastot. 51–76.

Kotimaisten kielten keskus ja Kielikone Oy. *Julkisuuskuva*. Saatavana: <https://www.kielitoimistonsanakirja.fi> [Viitattu 27.10.2018]

Kotimaisten kielten keskus ja Kielikone OY. *Lunastaa*. Saatavana: <https://www.kielitoimistonsanakirja.fi> [Viitattu 11.1.2019]

Kunelius, R. 2009. *Viestinnän vallassa – johdatus joukkoviestinnän kysymyksiin*. Helsinki: WSOYPro Oy.

Kuutti, H. 2008. *Mediakierre. Selviytyminen kielteisessä julkisuudessa*. Keuruu: Otavan kirjapaino.

Laitinen, J. 2007. *Moderni ja postmoderni populaarimusiikin estetiikassa: laadullinen tutkimus suomalaisten rock- ja hiphop-kriitikoiden estetiikkakäsityksistä*. Jyväskylän Yliopisto: Pro gradu.

Luukka, M. 2002. M. A. K. Hallidayn systeemis-funktionaalinen kielitiede. Dufva, H. & Lähteenmäki, M. (Toim.) Kielentutkimuksen klassikoita. Jyväskylän yliopisto: Soveltavan kielentutkimuksen keskus. 89–123.

Maras, S. 2013. Objectivity in journalism. Cambridge: Polity

Mattlar, M. 2008. Monotonista jankutusta ja kiehtovaa rytmiä: elektroninen tanssimusiikki eli tekno ja house 1980- ja 1990-luvun vaihteen suomalaisissa rocklehdissä. Jyväskylän Yliopisto: Pro gradu.

Pietikäinen, S. 2008. Kriittinen diskurssintutkimus. Teoksessa K. Sajavaara & A. Piirainen-Marsh (toim.). Kieli, diskurssi & yhteisö. Jyväskylä: Jyväskylän yliopisto. Soveltavan kielentutkimuksen keskus, 191–217.

Pietikäinen S. & Mäntynen, A. 2009. Kurssi kohti diskurssia. Tampere: Vastapaino.

Rittenberg, J. & Tewksbury, D. 2012. News on the internet: information and citizenship in the 21st century. Oxford University Press: Oxford.

Ruuska, J. 2006. Aidon kosketus: äänitteen diskurssit suomalaisissa musiikin aikakauslehdissä. Jyväskylän yliopisto: Lisensiaatintyö.

Seppänen, J & Väliaverronen, E. 2012. Mediatyhteiskunta. Vastapaino: Tampere.

Shuker, R. 2016. Understanding popular music culture. London: Routledge.

Uimonen, R. & Ikävalko, E. 1996. Mielikuvien maailma: miten mediajulkisuutta muokataan ja imagoja rakennetaan? Helsinki: Inforviestintä.

Van Dijk, T. A. 2015. Critical Discourse Analysis. Teoksessa D. Schiffrin, D. Tannen & H. E. Hamilton (toim.). The handbook of discourse analysis. Chichester: Wiley Blackwell.

Välimäki, S. 2012. Musiikkikritiikki: kuulokokemuksen sanallistamista ja merkitysten avaamista. Teoksessa Taidekritiikin perusteet. Toim. Martta Heikkilä. Helsinki: Gaudeamus, 178–208.

LIITTEET

Aamulehti:

(1.): <https://www.aamulehti.fi/kulttuuri/tanaan-kolmannen-singlensa-julkaissut-ruusut-tekee-aiivan-toisenlaista-musiikkia-kuin-kukaan-tai-mikaan-muu-suomessa-200986048/>

(2.): <https://www.aamulehti.fi/kulttuuri/tahan-ei-moni-pysty-suomi-indien-superyhtye-ruusut-teki-ensimmaisen-keikkansa-ruisrockin-paalavalla-ihmiset-laulavat-mukana-biiseja-joita-ei-ole-viela-edes-julkaistu-201090939/>

Helsingin Sanomat:

(1.): <https://www.hs.fi/kulttuuri/art-2000005714767.html>

(2.): <https://www.hs.fi/kulttuuri/art-2000005763888.html>

(3.): <https://www.hs.fi/kulttuuri/art-2000005783086.html>

MTV:

<https://www.mtv.fi/viihde/musiikki/artikkeli/kommentti-laita-nimi-mieleen-ruusut-yhtye-on-raikkainta-suomalaista-musiikkia-aikoihin/6786534#gs.cvO6yvo>

Rumba:

(1.): <https://www.rumba.fi/uutiset/suomimusiikin-puutarhaan-syntynyt-uusi-super-yhtye-ruusujen-riveissa-tekijoita-yhtyeista-kuten-disco-ensemble-cityman-pintandwefall-ja-solano-profettes/>

(2.): <https://www.rumba.fi/uutiset/suomen-uusin-superbandi-todistaa-toisella-singlellaan-etta-nyt-ei-olla-leikkimassa/>

(3.): <https://www.rumba.fi/uutiset/ruusut-julkaisi-uuden-singlen-ja-se-on-ihaninta-ja-merkittavinta-musiikkia-mita-tanaan-kuulet/>

Satakunnan kansa:

<https://www.satakunnankansa.fi/kulttuuri/kaksi-porista-tuttua-muusikkoa-tekee-biiseja-kiinnostavassa-uudessa-ruusut-popbandissa-200858064/>

Soundi:

<https://www.soundi.fi/uutiset/vahan-erilainen-nelja-ruusua-millainen-nimekkaiden-suomalaismuusikoiden-uusi-kokoonpano-ruusut/>

Turun Sanomat:

<https://www.ts.fi/kulttuuri/4009253/Vastentahtoinen+superyhtye++Ringa+Mannerin+ja+Miikka+Koivist+on+Ruusut+tekee+Ruisrockissa+kolmannen+festivaalikeikkansa>

Yle:

(1.): <https://yle.fi/aihe/artikkeli/2018/06/20/ruusut-julisti-popvallankumouksen-uudistamme-suomalaisen-popmusiikin-ja-jengi>

(2.): <https://yle.fi/uutiset/3-10288339>